

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

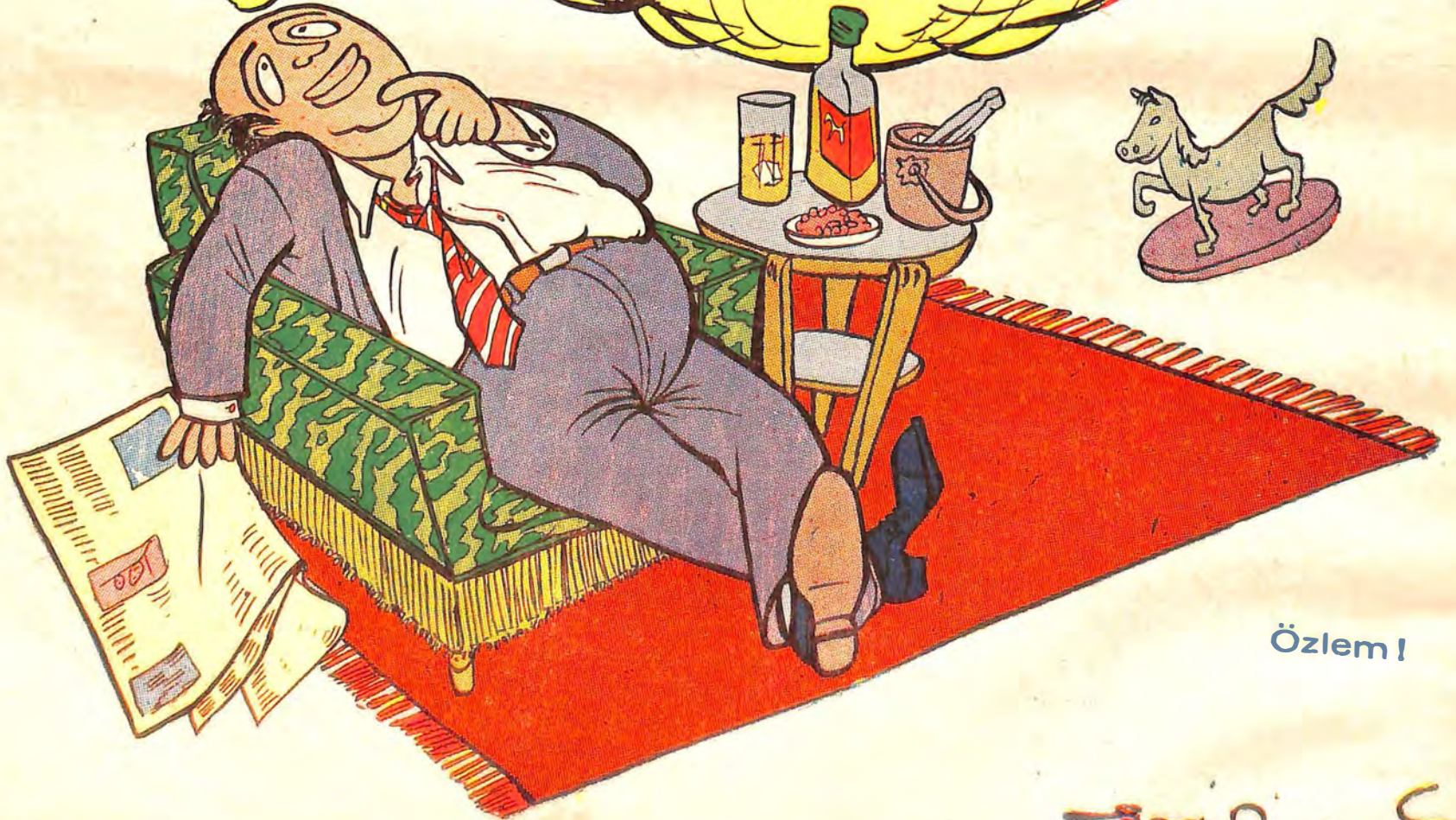
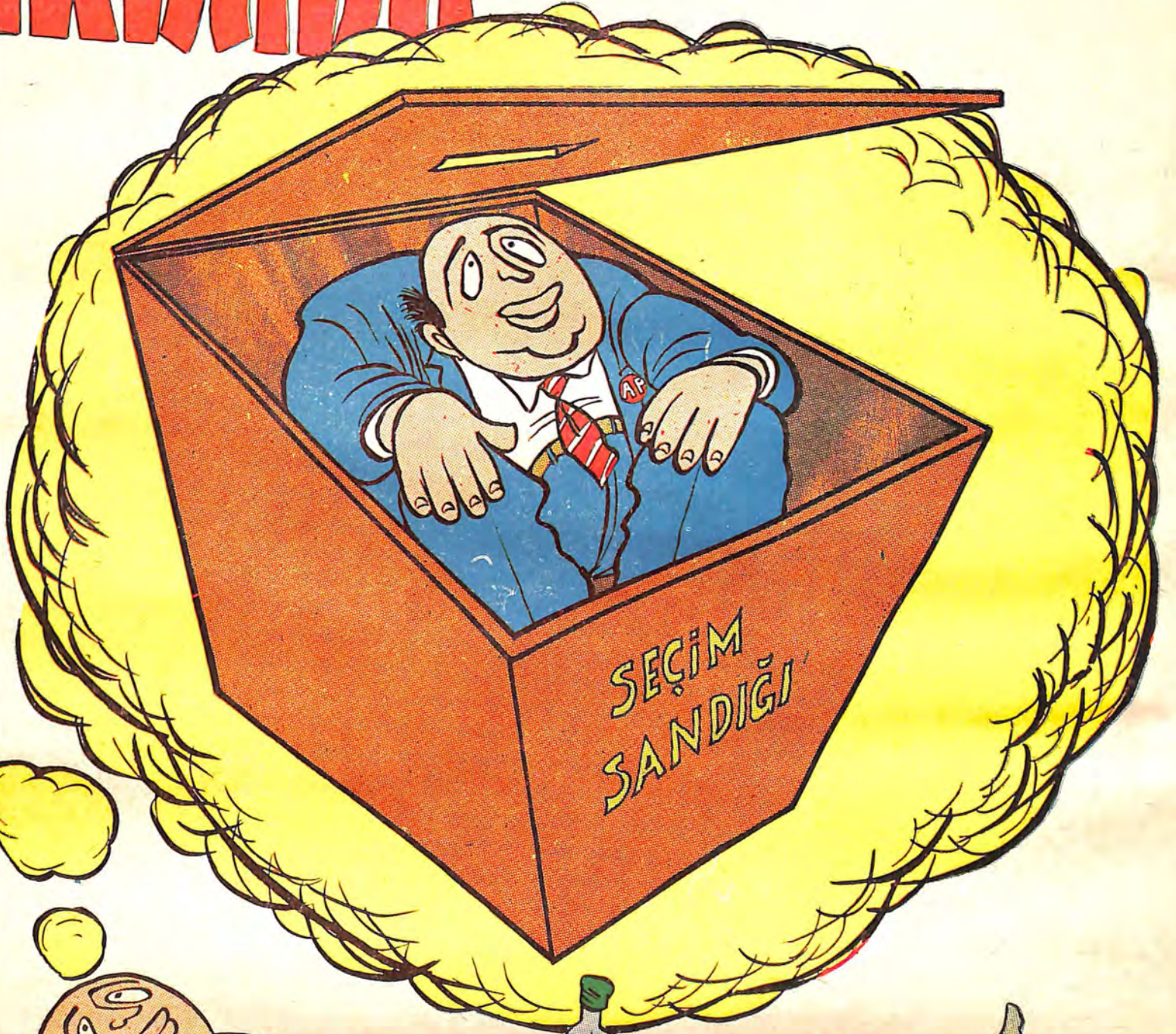
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklınla

Özlem!

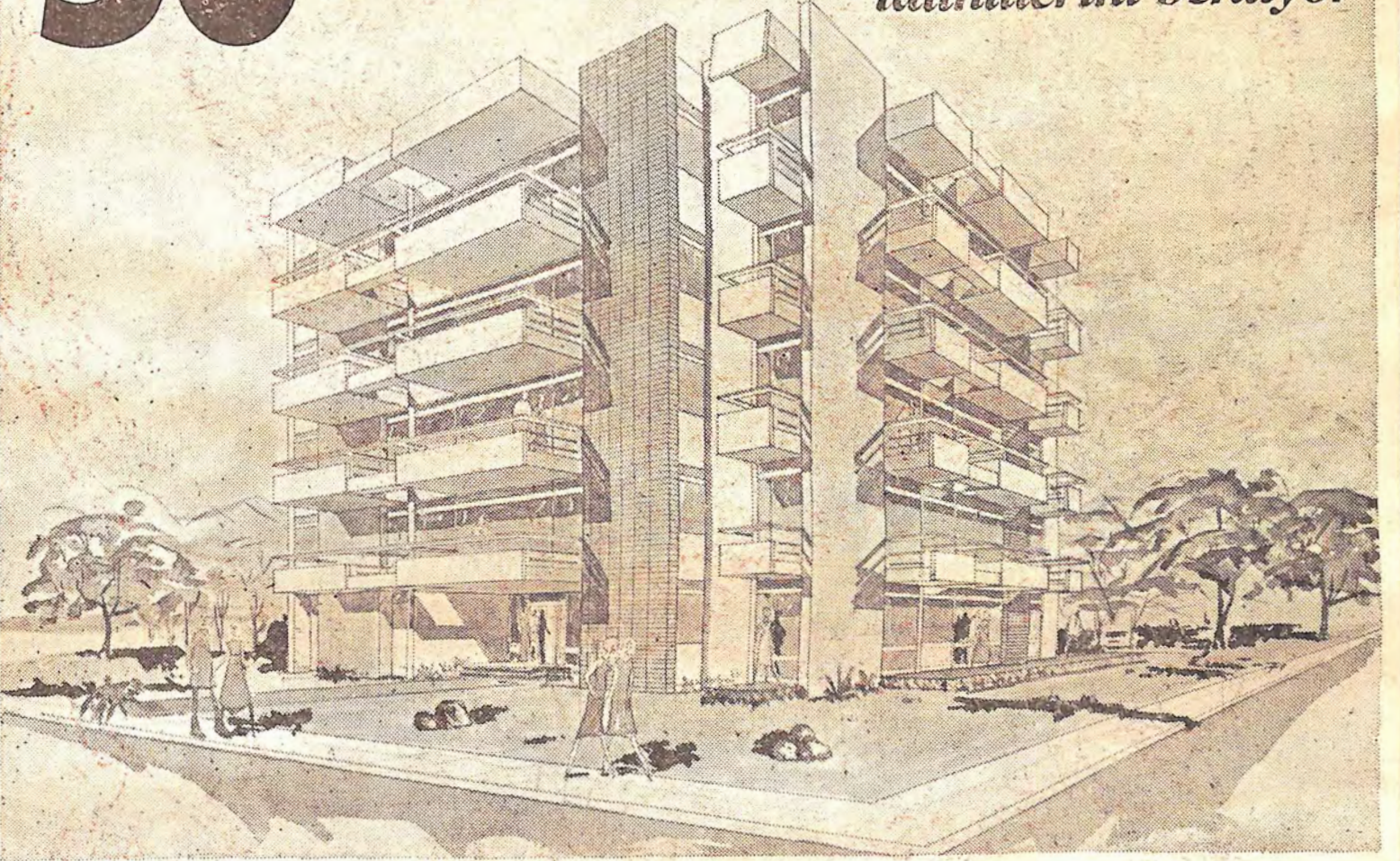
Sadık Özgür

*milyon pazarında
şahane*

50 APARTMAN DAİRESİ

talihlilerini bekliyor

Milyon Pazarında dağıtılacak 50 Apartman Dairesi İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Deniz manzaralı daireler, fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı iki yatak odası, fayans tezgâhlı, geniş, aydınlık mutfak, sofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. İnşaat, özenilerek yapılmıştır. Dairelerin her birinin Bankamıza maliyeti 100.000 liradır.

NOT: MİLYON PAZARI çekilişine katılabilmek için son para yatırma tarihi: 31 Aralık 1971

Milyon Pazarında ayrıca:

50 ADET

100.000 TL.

100 ADET 10.000 LİRA

300 ADET 5.000 LİRA

1000 ADET 1.000 LİRA

ve 16 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
dağıtılacaktır

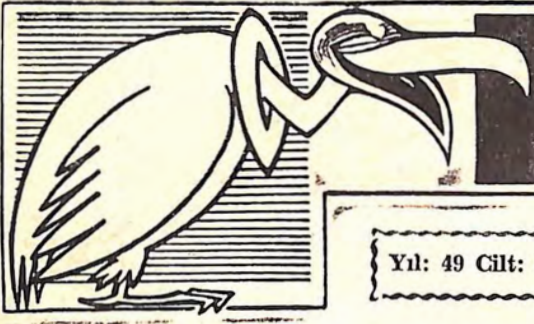
TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paramızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 3099 — 151)

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 43

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

13 Ekim 1971

* Fiyatı: 150 Krs.

Az kaldı

BİR süreden beri pek tutulan bir şarkımızın dört kelimesi sabah akşam her tarafta hoparlörlerden ortalığı cınlattmakta:

— İşte hendek, işte deve!

Bu söz sık sık benzetmelere, karikatürlere, nüktelere konu oluyor. Zira şu sıra Türk toplumunun da er geç aşılması gereken bir hendek kenarında bulunduğunu anlamayan kalmadı.

Hendeğin aşılmasında en büyük güçlüğü çıkaran yaratığın deve olmayıp at olduğu da cinaslı sözlerde ısrarla ileri sürülmekte.

Cinassız konuşmayı tercih ederek iddiayı şöyle özetleyebiliriz:

— Yurdumuzun kalkınması için sosyal adalet ile birlikte üretim seferberliği yönünde yapılması gereken düzeltmeleri Adalet Partisi ve onun temsil ettiği sömürücü çıkar zümreleri engellemektedir, engelleyecektir.

Genellikle haklı bir iddia mıdır bu?

Gerek yurdumuzda, gerek Batı'nın liberal çevrelerinde tam ters görüşü savunanlar da eksik değil.

Onlar diyorlar ki:

— Türkiye'de halk çoğunluğunun gerçek eğilimi Adalet Partisinde yahut benzeri kuruluşlarda dile geliyor. Adalet Partili politikacı tipi, aydınların hoşuna gitmeyecek biçimde kaba sabadır. Ama halktır. Türkiye'de çoğunluğa yabancı düşen ve bilerek yahut bilmeyerek onun çıkarlarını baltalayan zümre ise aydınlardır. Ve bu aydınlara sırf üslûpta kendilerine daha yakın buldukları CHP. gibi kuruluşların yanında yer almakta, onlarla birlikte çeşitli yollardan halkın sömürülmesine —yine bilerek yahut bilmeyerek— katılmaktadırlar.

Böyle çelişik iddiaların içinden çıkılması güçleştikçe önemi artan bir kural vardır:

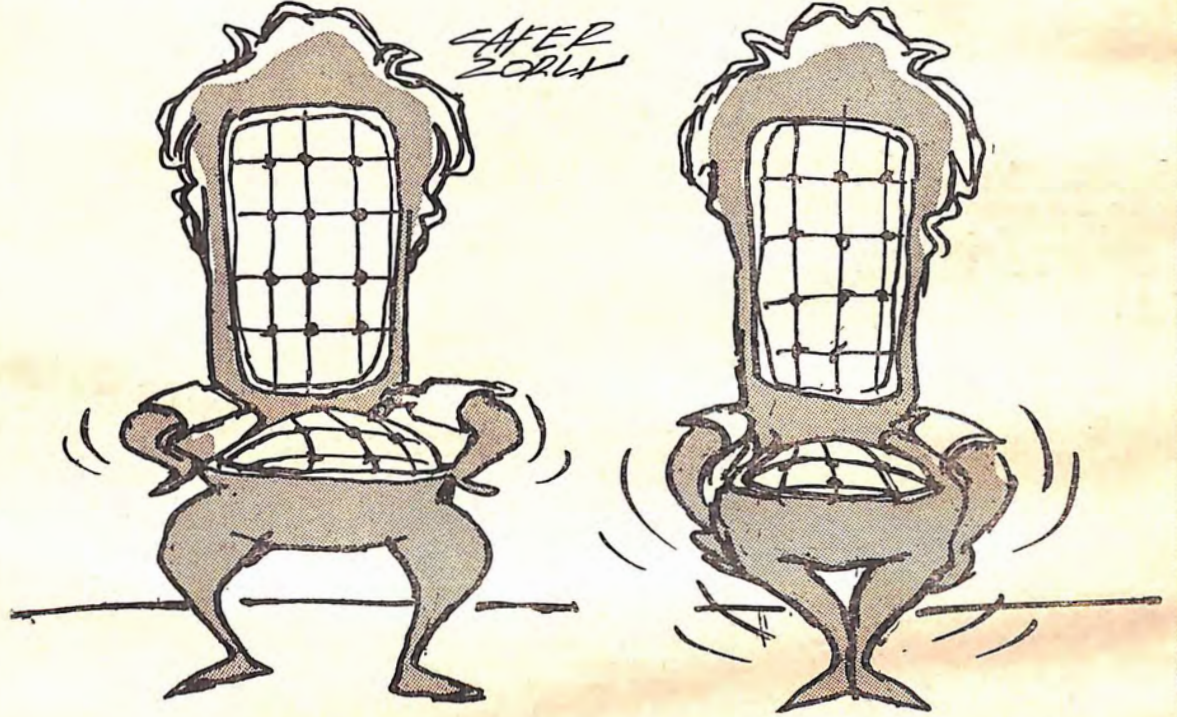
Lâflara değil davranışlara bakmak...

Hani ünlü hikâyemizde de saçının ak mı kara mı olduğunu soran kişiye öyle cevap verilir ya:

— Önüne düşünce görürsün!

Geçen hafta gerekli sosyal düzeltmelerin ilki ve bir bakıma en önemlisi olan toprak reformu konusunda Adalet Partisinin yüksek yetkililerinden birinin basına verdiği demeç o cevaba uygun düşüyor:

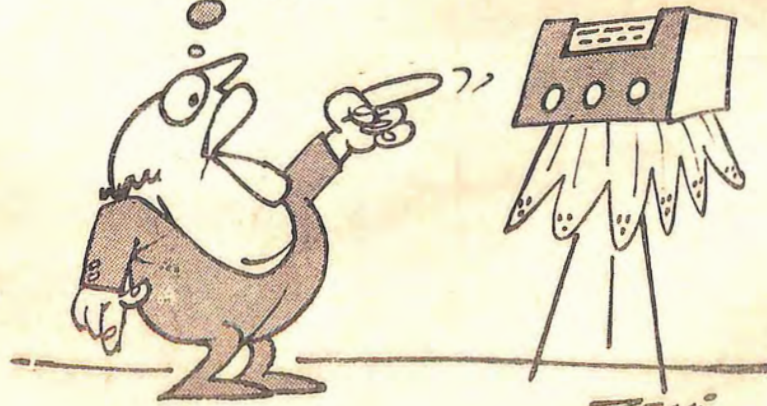
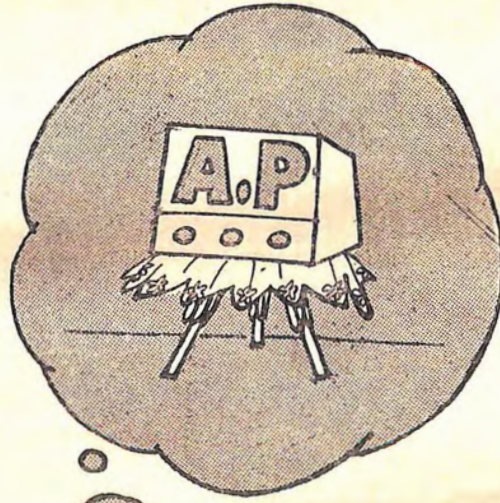
— Biz reform istemiyoruz dedik mi? Demedik. Biz karnameye karşı çıktık. Sonradan, hükümet de bizim dediğimize geldi. Kanun sevketti. İnönü niçin toprak reformunun kararname ile olmasını istiyordu? Çünkü toprak reformundan en çok zarar görecekt olanlar CHP'lidir. AP'yi destekleyenler arasında da büyük toprak sahipleri yoktur...

Dün...

Bugün!

Demirel, radyodan şikâyetçi. — Gazeteler —

— Bu radyo taraf tutuyor!..

Şimdi Mecliste toprak reformuna en çok karşı çıkacak olanlar CHP'liler olacaktır... Göreceksiniz.

Hangi tarafın iddiası gerçeğe daha yakın olursa olsun, bu demeçteki kesin meydan okuma havasının hoşumuza gittiğini saklamıyacağız.

Artık bin dereden su getirerek, yirmişer otuzar satırılık cümleleri birbirine dolayarak, çeşitli laf hünerleri ile avukatlık ederek gerçek tutumları maskeleyemeye imkân kalmamıştır. Rakamlar konuşuyor:

Kaç dönüm? Kaç lira? Kaç yıl? v.b...

Hemen herkes her şeyin farkında artık. Projektörler yanmış, ortalık aydınlanmış, gözler baş aktörlere dikilmiş.

At mı, deve mi? Ak mı, kara mı?

Hepsini göreceğiz. Pek az kaldı.

Yeter ki bir kere daha gözümüzü yummayalım.

AKBABA

AKBABA LOTO

Sevgili okurlarımız,

Geçen sayımızda sona eren AKBABA LOTO Yarışması kuponlarının kabulüne 18 Ekim pazartesi akşamına kadar devam edilecek, o tarihten sonra elimize geçecek kuponlar yarışmaya giremeyecektir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

HANİ bu memlekette sahil yağması denen bir şey vardır ya, eee, biz de bu memleketin evladı olduğumuza göre, bu yağmaya katılmak görevimiz dedik ve gazete deki ilâna bakıp bakıp zıpladık, bakıp bakıp hopladık. Nasıl zıplayıp, nasıl hoplamazsınız ki, arsanın metrekaresi elli lira, yarısı peşin, yarısı çok uzun vâdeyle... Hele hele gazete ilânının başındaki yazıyı görse-

niz: **«DENİZ AYAGINIZIN ALTINDA»** Daha, parasını göndermeden, ve de tapumuzu almadan evin içi bayram yerine döndü. İlânı bizim bırakıp, birimiz okuyoruz. Sonra ardından hayâl üstüne hayâl kuruyoruz:

«Ooooh, şöyle küçücük bir ev, evin önünde bir teras, terasta bir seşlong...»

Hayâlin tam burasında, ufak oğlan yanıma ağlaya ağlaya geliyor:

— Babacığım baksana, âbim beni seşlonga oturtmayacakmış... diyor.

Bağırıyorum:

— Oğlum Rahmii...

— Ana babacığım, deminden beri o oturuyor!

— Nerede lan?

— Seşlong'ta...

Karım giriyor araya, çocukları susturmak için:

— Kesin kesin, iki tane ahır banız, diyor...

Neyse, devrîsi günü hemen, eşten dosttan da üç beş kuruş para yardımıyla, gazetede ilân edilen adrese arsa parasının yarısını postalam. Posta makbuzu elimde geldiğinde, evde ikinci kez bayram oldu. Mayolar satın alındı hayâl dünyasında, botlar satın alındı hayâl dünyasında. Biz de bugün yarın emeklî olacak bir memur olduğumuz için başka türlü hayaller kurduk:

«Denizin kenarına şöyle bir gölgelik, hanım içerde çöp kebapları yapar hazırlar, ben masalar arasında dönerim, fazla değil, günde şöyle elli liracık kazansak gazinomuzdan yeter.»

O günden sonra, her eve gelişimde karım, çocuklarım etrafımı aldı. lar:

— Baba, tapusu geldi mi? diye. Ben:

— Gelmedi, deyince hepsi de mahzun oluyorlardı amma, havale makbuzunu çıkarıp da:

— Çocuklar bu bizim elimizde oluktan sonra, hiç korkmayın, bu yaza iyice hazırlanın, arsanız tamam. Anneniz bir çadır diker, kurarız arsamıza, yaparız önüne de bir gölgelik, ondan sonra güneşlen Allah güneşlen... diyordum.

Gerçekten, nerdeyse deniz mevsimi geldi gelecek bizim tapudan hâlâ bir haber yok. Tuttum, bunun üzerine bir mektup yazdım parayı gönderdiğim adrese. Üç gün sonra geldi mektubun cevabı:

«Tapu dairesiyle küçücük bir müşkülümüz var, onu halleder etmez, tapunuzu adresinize postalayacağız. Hiçbir endişeniz olmasın.»

Bu mektup bile evde büyük bir sevinç yarattı. Demek paramız ellerine geçmiş, bizim arsamızı ayırmışlardı...

Deniz mevsiminin içine girince, çoluk çocuk oturup, bir akşam kararmızı verdik. Nasıl olsa arsamız vardı, yapılacak tek şey, yarından sonra annemizin oturup bir kocaman çadır dikmesiydi. Bu arada ben de yıllık iznimi alacak ve hâzırlığımızı tamamlar tamamlamaz, arsamızın bulunduğu sahil kasabasının yolunu tutacaktık...

Nitekim bu hazırlıklarımız çok sürmedi. Kapının önüne dayanan bir minibüse, mahalleli iyice duysun diye:

«Yazlığa gidiyoruz, yazlığa gidiyoruz» nidaları arasında bindik. Çok şükür, onca kara yolunda, hiçbirimiz kelleli bacağı koparmadan sağ salım varacağımız kasabaya vardık... Karıma, etrafı gösterip:

— Hanım ne mutlu be, insanın böyle bir sahil kasabasında arsanın olması, dedim.

Karım:

— Ne diyorsun sen, dedi, sevinçten uçuyorum âdeta. Böyle dişimizi sıksak, ailece elele versek, bir gecekonducuk biz hile oturturuz. Her yaz gelişimizde bir tarafını yaparız, bakmışsın beş yıl sonra kutu gibi sayfiye evimiz hazır.

Eşyaları orada bir hamala teslim ettikten sonra, bize arsayı satan adresi aramaya koyulduk. Mahalle arasında, galiba eskiden berber dükkânı

olan bir yerdi. Duvarında aynalar, halılar, yan tarafta bir manye. tolu telefon, kapının önünde «Emlâk Alım Satım Bürosu» levhası.

Girdim içeriye. Bıyıklı, şişman bir adam oturuyordu.

— Beyefendi, dedim, ben Kerim Yutmaz, sizden bir arsa satın almıştık da...

Adam, kara kaplı bir defteri karıştırdıktan sonra:

— Eveeet, dedi, tamam tamam... Arsanız hazır, isterseniz buyrun gösteriyim...

Ben hanımın yüzüne baktım, çocuklar benim yüzüme baktılar, hepsinde de mutlu bir gülücük... Düşük adamın arkasına... Yürüye yürüye kasabayı çıktık, ağaçlar, kayalıklar, sonra bir düzlüğe geldik... Adam yürüdükçe, kıyıya yaklaştıkça bizim mutluluğumuz daha çok artıyordu. Kasabadan iki kilometre uzaklıkta olması bizim için hiç önemli değil, nasıl olsa zamanla bu iki kilometrelik boşluk da dolacak, önemli olan, arsanın denizin hem-n kıyısında olmasıydı... Adam denize doğru yaklaşıyor, biz daha çok sırtıyorduk, adam yürüyor, biz zevkten sefertası oluyoruz... Sonunda adam vardı, denize dayandı:

— Eveeet!... dedi.

Pantalonunun kemerine el attı. Sonra bana:

— Altınızda mayonuz var mı? diye sordu...

Karıma baktım... Hani tam zamanıydı yanı şimdî denize girmenin... Biraz da haklıydı adamcağz. Bunca yolu teperken bir hayli terlemiş-tik.

— Beyefendi, dedi, şayet siz yüzme bilmiyorsanız, oğlunuz soyunsun.

— Yoo, dedim, yüzme bilmesine bilirim amma, bunca yolu geldik, oğlan da terlemiş, o da girsin serinsin...

— Tabii tabii, dedi adam...

Karıma döndüm:

— Hanım, siz birazcık kıyıda bekleyin, biz bir iki kulaç atıp gelelim...

Karım başını salladı...

Adam yüzmeye başladı... Hem kulağını atıyor, hem bize, arada bir:

— Gelin gelin, diye bağırıyor...

Sahilden epeyce uzaklaştık... Nerdeyse kolumdaki derman kesilecek:

— Beyefendi, dedim, çıksak...

— Anlamadım, dedi adam, ben size arsanızı göstereceğim...

Bu kez, ben adamın dediğini dedim:

— Anlamadım?... — Arsanızı beyefendi...

— Yâni bizim arsamız...

— Birazcık daha ilerde... Buralar yetmişbeş liralık yerler, ama isterseniz değiştirebiliriz...

Adam yüzüyor ki nasıl yüzme, dersiniz Tarzan... Boyuna gidiyor... Ben de oğlanla ardı sıra tiknefes yetişmeye çalışıyoruz...

— Kardeşim, sizin bize bahsettiğiniz arsalar suyun içinde mi?

— Elbette...

— Ama siz bize...

— Ne demiştik... Gazete ilânlarımızda yazmıştık, «Deniz Ayagının Altında» diye...

— Haklısınız...

— Hadi canım, biraz daha gayret edin, bir şey kalmadı...

— Yoo, nerdeyse Türk Kara Sularının dışına çıkıyoruz...

Adam, şöyle bir sırtüstü dönlüp:

— Aslaa! dedi. Bizde yalan dolan yok... Size vereceğimiz arsa Türk Kara Sularının içerisinde.

Sonra, iki elini başının altına yas-tık gibi yapıp:

— Şu manzaraya bakın, şu manzaraya yahu, dedi... Şurada oturmak bir hayattır be...

— Öyle, dedim, paran çok olacak, yapacağsın bir Kız Kulesi, gerçek-ten o zaman hayat...

— Kardeşim ona da gerek yok, dünyanın parasını niye vereceksiniz kuleye muleye, bir mavna satın alırsınız, üstüne bir ev, demirler-siniz buraya, olur biter.

— İyi ama kardeşim, dedim, denizlerin, nehirlerin, göllerin tümü devletin malı değil mi? Nasıl parselleyip satabiliyorsunuz buraları?

— Hah, dedi adam, tam üstüne bastın işte, tapu dairesiyle olan anlaşmazlığımız da bu ya... Oysa ki bu koyu olduğu gibi zamanın padişahı, Hamdullah Emin Şevket Paş'a vermiş... Elimizde bu konuda tapu var, işi mahkemeye döktük, bu gün yarın bir karar alacağız... Siz şimdiden mavnayı bulmaya bakın, bu konuda dediğim gibi hiçbir endişeniz olmasın...

Adam, bir ters dönüş yaptı, biraz daha yüzdükten sonra, elini sahile doğru uzatarak, bir nirengi noktası aradı. Sonunda:

— Tamam, dedi, işte burası sizin arsa... Bakın bakın, oğlunuzun yüz-düğü yer sizin arsanız... Sonra şuradan ilerde yol geçecek...

— Anlamadım...

— Yahu kardeşim, sen hiç Hong Kong'u görmedin mi?

— Nerden göreyim kardeşim?

— Orası gibi işte, yarın birgün mavnalar buraya dolunca, kayıklar için yol gerek... Bakın, sizin arsanız tam iki cepheli, hem on metrelik caddeye bakıyor, hem de sekiz metrelik...

Oğlana bağır-dım:

— Oğlum bak burdan yol geçiyor-muş, dedim.

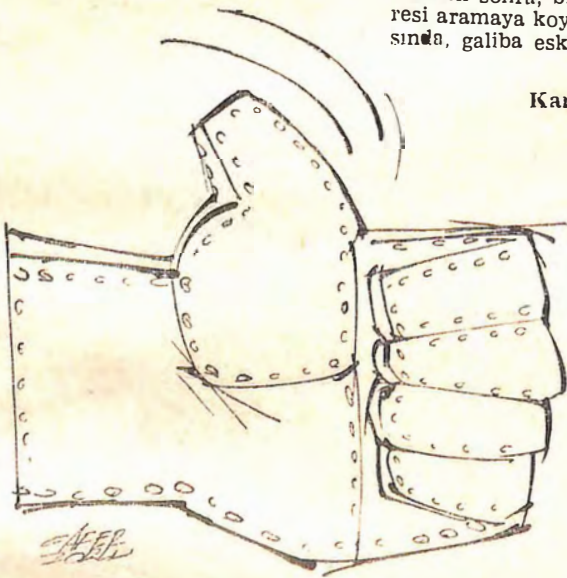
Oğlan tuhaf tuhaf baktı suratıma...

Kıyıya döndüğümüzde karıma ilk müldeyi ben verdim:

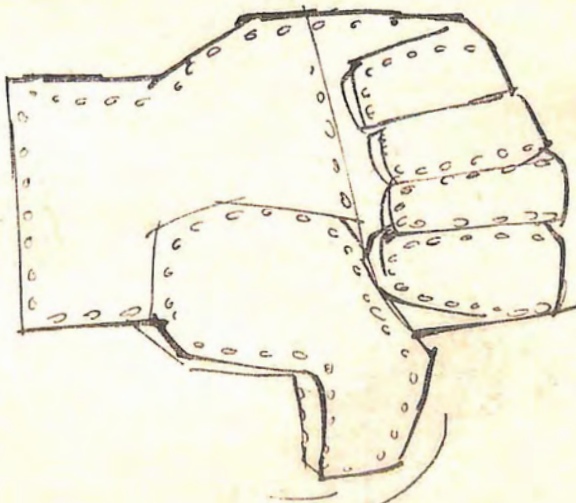
— Karıcığım, dedim, gerçekten deniz ayagımızın altında!

Muzaffer İZGÜ

Kanun kuvvetinde kararname :

DÜN...

BUGÜN!

— Demirel, siyasi reform istedi. —

Yazısız

— Şimdi ne olacak?
— Nasıl ne olacak?...
— Bono vermiyor adam.
— Kim bono vermiyor?
— Demirel: «Açık bono vermem» demiş.
— Öyleyse senet versin.
— Bir işe yaramaz.
— Neden?...
— Bilirsin, Personel Kanunu için de senet vermişti. Hâlâ ödenmedi.
— Neden?...
— Felsefesine aykırıymış.
— Borç ödemek mi?...
— Yok canım!... Bono vermek.
— İyi ama reformlar ne olacak?...
Bu takdirde reformlar yapılamaz.
— Felsefe reformu yapılır.
— Felsefe reformunun Türkiye'ye bir faydası olur mu dersin?...
— Türkiye'ye olmasa bile AP'ye olur.
— Meselâ ne gibi?...
— Hiç olmazsa, bugünkü durumlara düşmez. Bizler de gözlerimiz takvimlerde yaşamaktan kurtuluruz.
— Neyse hayırlısı o olsun... Ha, şimdi hatırladım. Sen, kiralık ev arıyordun. Bulabildin mi bari?...
— Buldum.
— Gözün aydın öyleyse. Ne zaman taşınıyorsun?...
— Hiçbir zaman.
— Ne demek o?...
— Ev buldum ama, bir türlü kiralayamadım.
— Neden?... Kiralar mı çok yüksek?...

KİRALIK EV

— Kiralar yüksekliğine yüksek ama, güçlük orada değil.
— Ya nerde?...
— Tam bir ev bulup beğeniyorum, kirası da verebileceğim gibi. Fakat gel gelelim, evi bir türlü bana vermiyorlar.
— Neden yahu?...
— Malûm ya, yaş daha otuzu bulmadı. Daha gencim.
— Evet gencsin.
— Ama Dev-Genç değilim.
— O da doğru.
— İşte bu yüzden de ev kiralayamıyorum.
— Allah Allah!...
— Ev sahiplerine bir şeyler olmuş. Gençten biri gelip de ev tutmak istedi mi, bir tuhaf oluyorlar.
— Ne gibi?...
— Anlatayım da dinle. Geçen gün bir ev buldum. Beğendim. Kirası da verebileceğim gibi. Şartlarda da mu tabık kaldık. Derken ev sahibi kendi dairesine geçti ve biraz sonra da elinde birtakım resimlerle geldi. Bir,

elindeki resimlere baktı bir de bana. Yandan baktı, önden baktı, arkadan baktı. Sonra ismini sordu. Kimliği istedi ve elindeki bir listede bir şeyler aradı. Sonunda da:
— Arananlar arasında yoksunuz, dedi.
— Kim kimi arıyor, bey? diye sordum.
— Aranan bazı kimseler var da, onlardan mısınız, diye baktım.
— Beni kimse aramaz. Hem ne diye aranıyorsunuz? diye sordum.
— Gençsiniz de...
— Olabilir, gencim.
— Belki Dev-Genç'siniz.
— Yanlıyorsunuz. Onlar sakallı, bıyıklı oluyorlar. Bende ise bunlar yok.
— İşte ben de bundan şüphelen-dim ya zaten.
— Neden?
— Şimdi artık onlar da kesmişler de.
— Benim Dev-Genç'liğim filân yok. Sadece gencim o kadar. Fakat

sizi tebrik ederim. Çok uyanık bir vatandaşsınız. Her vatandaş böyle hareket etse...

— Çok haklısınız. Ben geçen defa böyle hareket etmememin cezasını çok ağır çektim.

— Vah vah!... Demek başımız derde girdi.

— Yok canım, başım bir şeye girmedi ama, cebime de metelik girmedi.

— Anlamadım.

— Geçen defa 150 bin lirayı kıl payı kaçırdım. Oysa onları ben daha önce görmüştüm. Ama işte böyle hazırlıklı olmadığım için fırsatı kaçırdım. İhbarı başkası yaptı ve 150 bini aldı.

— Çok üzüldüm. Yazık olmuş... Neyse, benim için çekinmeyin. Benim yüzümden başımıza bir şey gelmez. Evi veriyorsunuz değil mi?...
— Hayır.

— Aman nasıl olur?... İstedığınız kirayı veriyorum. Şartlarınızı da kabul ettim. Arananlardan da değilim.
— İşte bunun için evi vermiyorum ya.

— Anlamadım.

— Arananlardan biri olmadığınız için evi size veremeyeceğim.

— Sebep?...

— Verip de ne yapayım?... Boş durursa, belki arananlardan biri gelip tutmak ister. Ben de onu tanır ihbar ederim. Bu suretle bir kaç kuruş alırım...

Mehdi ZİT

Bazı kasaplar, deve eti satıyormuş. — Gazeteler —

Yazısız

bir şarkı söyleniyordu

vedat saygı

Kıl payı kurtulmuştu karakolluk olmaktan.

Üzerinde olayı hatırlamanın verdiği ürperti, biten plâğı yeniden başa aldı. Dikiz aynasından arka koltuğun yolcularına şöyle bir göz atıp, caddenin bir karınca yuvasını andıran kalabalığına çevirdi bakışlarını.

İkinci kez konan plâktaki şarkı devam ediyordu:

«Tatlı dillim güller yüzölüm ceylân
gözlüm
Gönlüm hep seni arıyor neredesin sen?»

Arka koltuktaki üç yolcunun yüzünde, üç ayrı anlam belirdi.

Sol baştaki yolcu, göz pınarlarında biriken yaşlarla, ağlamamak için güç tutuyordu kendini. Umudu, tizlütüsü, sevgisi, tesellisi, her şeyi olan en değerli varlığını; gencecik eşini daha yarım saat önce vermişti toprağa! Oysa bir gün önce hastaneye ziyaretine gittiğinde ne kadar umutlanmıştı, ne iyi bulmuştu. A-yak seslerini alamamıştı ama:

— Geç kaldım değil mi? dediğini duymuştu.

Önce gülümsemeye çalışmış, sonra ağırlaşmış bir dille fısıldamış: — Bugün çok iyiyim, demişti. Benim için sakın üzülüp yemenden, uykundan, işinden kalma, demişti. Ayaklarını tutsa, şimdiden dönerim ama...

Erkeğinin gözlerindeki ıslaklığı neye yorduysa:

— Çocuk olma, diye teselliye başlamıştı. Sordum doktora. Ne kadar yatsam, para almayacaklarımı bizden. Yarın gelirken...

Pijamasını istemişti.

Bir aydır kadın eli değmeyen evine bir sevinçle dönmüştü adam. Her günküden daha iyi görmüştü eşini. Yarın daha büyük bir umutla koşacaktı hastaneye. Belki ilk ziyaretçi kendisi olacaktı.

Gel gör ki koşamamıştı. Sabah karanlığında aldığı acı haberle, olduğu yerde kalmıştı!

Yanındakilere sezdirmemeye çalışarak, elinin tersiyle sildi gözlerini. Genç şarkıcının sesi çin çin öttü kulaklarında:

«Boynu бүтүк bir garibim yüzölüm
gölmüyor
Gönlüm hep seni arıyor neredesin sen?»

— Kesin şu şarkıyı Allahınizi severseniz! diye bağırarak geliyordu içinden.

Bağırmadı. Ağzını açtı mı, hiç kırıklarını tutamayacağını biliyordu. İçinden, şarkının bir an önce bitmesini dileyerek titreyen dudaklarını ısırdı durdu!

Şarkı, ortadaki yolcuya tanık olduğu bir olayı hatırlatmıştı. Yayılan ağzını eliyle kapattı, olmadı. Aklına başka şeyler getirmeye kalktı, olmadı. Şu şarkı bir bitse...

Fakat bitecek gibi değildi ki... Bittikçe başa alınıyordu!

— Şoför efendi gardaşım, şu radyoyu kapatın mı? demek istedi, diyemedi.

Biliyordu ki ağzını açtı mı, lâmi cimi yok basacaktı kahkahayı! İki kişi bir adı kullandı mı, böyle olurdu işte! Kente köylünün topladığı parayla tedaviye giden sığırtaç Durmuş'un köye dönüşü, hiç gitmiyordu gözünün önünden!

Boynunda şehirli tasması, sırtında kumaş elbise, kâfirin bir dönüşü vardı, hani kendini tanıtmaya kim-senin tanınması mümkün değildi. Neyse ki oğlan:

— Ne o gardaşlar, aramıza küslük mü girdi? demişti de, millet başına ilişmişti.

İlk sordukları da, toptancının oğlu Durmuş olmuştur. Piyasa durup da, yılı siftahsız kapatınca:

— Sen hele bi yol kente var da, şu mallara toptan bi müşteri bul, demişti babası. Dünyanın kumu, çakılı, gazı şekeri elde kaldı. Gayrı mütaahit mi olur, devlet yapısı mı olur, annaş da çıkaralım gitsin.

Bunu duyan köylü:

— Aman ağa, diye dayanmıştı toptancının kapısına. Madem senin Durmuş kente gidiyo, bizim sığırtaç Durmuş'u da onunla birlikte göndererek. Oğlan kendi gitsin desek, yol iz bilmez. Sora soruştura bulur desek, illeti var. Dardin nerede dutacağı belli olmaz. Senin Durmuş, bizim Durmuş'u sevabına yanına a-

lır da bi hekime gösterirse, hayır yapmış olur.

Tüccarın oğlu Durmuş'un elinde küçükük keselere konmuş kum, çakıl, şeker nümuneleri; sığırtaç Durmuş'un elinde daha önce çektilen filmleri, düşmüşler yola. Bir daha haber de alamamışlardı.

Tüccarın Durmuş'unu beklerken, karşılarında sığırtaç Durmuş'u görünce, ilişmişlerdi başına:

— Anlat, demişlerdi. Buradan gittiğiniz günden, kente vardığınız; o-rada olan bitenden, kimlerle karşılaştığınız dek ne varsa anlat!

— Vallaha ne olup bittiğini ben de anlayamadım ağalar, demişti sığırtaç. Böğürümdeki ağrı yetmiyor-muş gibi, bir de şiştim mi yoldal Oldum iki Durmuş! Sırtımdakiler daraldı, karnım kursağım gerildi, soluk alamıyorum! Güç belâ indik kente:

— Aman, dedim Durmuş'a, önce bi hekime gidek, senin malına müş-teriyi sonra ararız.

Zaar dinneyen varmış bizi:

— Neyiniz var? dedi.

Ben:

— Derdim var, dedim...

Durmuş:

— Kum var, çakıl var, şeker var, gaz var, dedi.

İnsan evlâdıymış. İki adres uzattı:

— Derdi olan bu adrese gitsin, dedi, malı olan şu adrese...

Durmuş:

— Len gısmatımız ayağımıza gel-di, dedi. Elde iki adres var. Biz de iki kişiyiz, birimiz birine, birimiz ötekine gider çabucak bitiririz işi.

Niyet çeker gibi birer adres çek-tik, buluşacağımız yeri de kararlaştı-rıp ayrıldık iki kola. Benim şans-ıma doktor düşmüş. Filmlere baktı, raporları okudu:

— Kötü, dedi, gazla, kum...

Sonra beyazlar giyinmiş bi avrat:

— Bekleyin biraz, diyerek çekti beni dışarı.

Bekliyorum amma, içimde bi kuş-ku! Ya şimdi hekim çağırır da:

— Şu kumla gazı bi görek, derse?.. Nümuneler öteki Durmuş'ta... En iyisi usulcacık sıvışıp, Durmuş'u bularak hastaneye yollamaktı. Sı-vıştım oracıkta. Baktım, kararlaştırdığımız yerde oturmuş, beni bekliyor Durmuş. Dedim:

— Senin iş oldu. Kumla gazı bi alıcı çıktı galiba...

Bi sevindi oğlan. Boynuma sarıldı şapır şupur öpüyor! Kendi adresini benim elimde tutuşturdu, ben-deki adresi aldı:

— Sen de şu adrese git, diyerek gözden kayboldu!

Araya araya koca bi çarşıya gön-derdiler beni. Kimi istediğimi soran birine:

— Kum var da, dedim, sordu:

— Yerine teslim kaçtan veriyor-sun?

— Parası kolay, dedim. Şeker var, gaz var...

— Aman kimseye söyleme, diye kapattı kapıyı üstüme. Çok var mı?

— Bilmem ki, dedim, tam dört yıldır çekiyom!

Gözleri gocaman gocaman açıldı:

— Dört yıl çekiyor çekiyor bitire-miyorsun ha?

— He, dedim.

Bi anlaşma yaptı.

— Al şu gaporayı, diye bi para uzattı, malı getirmem için savdı ba-şından.

— Eee, demişlerdi başına ilişsen-ler, toptancının Durmuş'u gördün mü?

«Evet» anlamında başını sallamış-tı Durmuş:

— Gördüm.

— Peki, o nerede, ne yapıyor?

— Vallaha görüşme fırsatı bula-madım, demişti sığırtaç. Hastane-ye son gittiminde durumu kötüydü.

Oğlanı bağlamışlar, bıçağı gursasına dayamışlar, elindekileri zorla alma-ya çalışıyorlardı galiba!

Ortakdiki yolcu patlamamak için zor tutuyordu kendini. Yeniden ısırdı dudaklarını.

Çöp kamyonlarında kâtibim şarkısı çalacak. — Gazeteler —

«Üsküdar'a giderken aldı da bir yağmur...»

Sağdaki, plâk biterken rahat bir nefes alır gibi oldu. O akşam, o sahne hiç gitmiyordu gözlerinin önünden bu şarkıyı dinlerken. İçki masasındaki can ciğer arkadaşlarıyla kanlı bıçaklı olacaktı az kalsın şarkı isteme yüzünden... Cemil ayakta duramıyordu. Halil bıcağını çekmiş, sahnedeki şarkıcıya:

— Benim istediğim şarkıyı okumayacak sanatkarın alnını karışlarım! diye bağıyordu. Ortalık karışmış, iskemleler havalanmış, sonra...

Sonrası utanç vericiydi.

Dişlerini gıcırdatırken plâk bitmiş, direksiyon başındaki adamın sesi duyulmuştu:

— Ne şarkı ama değil mi âbiler, diyordu şoför. Akşama kadar çalsa, bıkmadan dinlerim namussuzum! Helâl olsun okuyan ablaya!

Plâk yeniden dönmeye başlarken, arka koltukta oturanların üçü de ağzılarını açtı...

Birinci yolcunun dudaklarından bir hıçkırık döküldü, ikinci yolcu kendini tutamayıp kahkahalarla güldü, sonuncusunun söylediği:

— İnsanın elini kana bular! oldu.

Düğmeyi isteksizce çevirip pikabı susturan şoför dikiz aynasından arka koltuğun yolcularını süzdü, sonra kendi kendine:

— Allah Allah, dedi. Şu insanoğluna akıl sır ermiyor doğrusu! Ağlayacak, gülecek, kızacak ne var bilmem ki... Alt tarafı bir şarkı dinleyelim dedik.

Vedat SAYGEL

Yazısız

GEÇENLERDE Kabataş vapur iskelesindeki büfenin önünde çikolata atıştırmakta olan şişman bir hanım, fazla vızıldandığı ve eline asıldığı için afacan oğluna okkalı bir tokat atıp avaz avaz bağırdı:

— Patladım mı, Allahım belası! Patla inşallah!

Daha bu bedduayı unutmadan okuduğum pek derin bir dış politika yazısı şu kehanetle sona eriyordu:

«Dünyanın yeni patlamalara gebe olduğunu unutanlar o patlamalarda mahvolmaya mahkûn durlar.»

Ertesi sabah da İstanbul gazetelerinde sayın İsmet İnönü'nün şu pek önemli açıklaması yayınlandı:

«25 Eylül tarihli gazetelerde yağışın dolayısıyla bir gazetecinin sıhhatim hakkındaki sorusu üzerine (bomba gibiyim) dediğim yazılmıştır. Bu soruya (aslan gibiyim) karşılığını verdim. (Bomba gibiyim) sözünü konuşmalarında kullanmadım.»

Düşünelim bakalım:

Bomba gibi olmakla aslan gibi olmak arasında ne fark vardır? Yani bombanın yapabileceği ne vardır ki aslan yapamaz?

Belli bir şey:

YELPAZE

REFİK ERDURAN

NE GİBİ?

Bomba patlar, aslan patlamaz! Öyleyse CHP'nin sayın Genel Başkanı yaptığı açıklama ile sıhhatte olduğunu, ancak patlaması tehlikesi bulunmadığını belirtmek istemiştir.

Bütün bu belirtilere ve sözlerle bakarak şu sonuca ulaşabiliriz:

En basitinden en yüksek mevkidekine kadar bütün insanlar patlamanın kötü bir şey olduğuna inanmaktadırlar.

Peki ama, dün de radyoda hafif müzik programı sunan bir taksimcimizin «gençlerin gözbebeği» dediği bir çalgıcı grubunu şöyle övdüğünü duydum:

— Kazandıkları başarıyı tamamen hakeden, tabanca gibi bir topluluk!

Tabancanın tek marifeti patlamak olduğuna göre, insanların

ölçülerini gelin de garipsemeyin: — Bu ne lâhana turşusu?

Yalnız müzik topluluklarını değil, çok daha cici şeyleri bile patlayıcı özelliklerle övmek huyumuzdur. «Bomba gibi kız» sözünü her gün duyarız.

O bomba gibi dilberlerin giyebileceği en güzel şey olan «asgarî» mayo çeşidinin adını da bikini koymuş değil miyiz?

(Bilirsiniz, Bikini, ilk nükleer denemelerden bazıları için üstünde atom bombalarının patlatıldığı adacığın adıdır.)

Lâflar sözler bir yana, insanların patlama sevgisini anlamak için bayramlarda çocukların çaptapları nasıl keyifle kapıştıklarını görmek yeter.

Milletlerin her çeşit cephaneyi kapışırken açığa vurdukları ço-

cukça keyfi yadırgamak neden? İtiraf etmeliyiz:

Kötüleşek de, ayrılasak da, lânetleşek de patlayıcı şeylere bir hayranlık var gönüllerimizin kıyısında köşesinde.

Onun da nedeni belli:

Patlayıcı şeyler kaba kuvvetin en çarpıcı biçimini temsil ediyor. Biz aslında güçlülüğe ve üstünlüğe meraklıyız. Benzemeye özen. Diğimiz şeyler patlamasalar da çevreye üstünlük taslayacak güç sembolleri oluyor hep:

Kral saydığımız aslan gibi...

Aslına bakarsanız pek hoş bir yaratık değildir aslan. İş gücü kükrelemek, paralamak, yemek ve uyumaktır.

Başa —sayın İnönü ile birlikte— bütün yöneticilerimiz, hepimiz aslanlığa heves etmenin yanı sıra güvercin gibi barışçı olmayı isteyebiliyor muyuz? Hattâ yalnız biz değil, bütün uluslar katılabiliyor mu bu yeni hevese?

İşte o zaman insanlık kurtulur.

Yoksa?

Yoksa, «yeni patlamalara gebe» dünya, hepimizi anamızdan tokat yemişe çevirecek tosunlar doğurur.

Refik ERDURAN

«Köylü, fakir ve güçsüz» — Gazeteler —

İZMİR'e yakın büyücek bir kasabada oturuyorduk. 25 yaşındaydım. Bir bankada çalışıyordum.

Salise kasabamıza yeni gelmişti. Öğretmendi. Yaşlı ninesiyile birlikte yanımızdaki evde kalıyorlardı. Ailesi İzmir'deydi.

Tezemin kızının da yardımıyla daha ilk günden kaynaşmıştık. Anlatılamıyacak kadar candan ve özdedi. Öylesine bir rahatlığı vardı ki daha ilk konuşmanızda sanki kırk yıllık tanışınız sanırdınız.

Gördüğümün ertesi günü Salise'ye aşık olduğumu anlattım. Üçüncü döndüncü günler onun da bana ilgisiz kalmadığı sonucuna vardım. Ve daha tanışalı bir hafta olmadan evlenme önerisinde bulundum. Birlikte gazeteciden dönüyorduk:

— Salise benimle evlenir misin?... dedim.

Elindeki gazeteyi çabucak açtı. Yüksek sesle okumaya başladı:

— Büyük facia! 3 ölü, 17 yaralı...

Kız sağır desem, değil. Öyleyse bu neyin nesi?

Ben «Sa» diye ağzımı açtım mı başlıyor bangır bangır okumaya:

— Otuzuncu dakikada topu Fenerbahçe ağlarına takan Zühtü...

Yoldan gelip geçenler hep bize bakıyorlar. Ben artık evlenmekten vazgeçtim de şu kıza nasıl susturam, diyorum.

Neyse evlerine geldik de kurtuldum.

İlk düşüncem şu oldu: Bu kız bana karşı ilgisiz.

Sonraki gün, olanları bu gibi işlerde tecrübeli bir arkadaşşıma anlattım. Tanışmamızdan o güne dek aramızda geçen en önemsiz konuşmaları, olayları bile bir sorup öğrendikten sonra:

— Sen de pek çocukmuşsun be oğlum, dedi.

— Niye?...

— Ulan sende hiç mi akıl yok?... Sokakta kıza evlenme mi teklif edilir? «Salise su içer misin?...» der gibi «Salise benimle evlenir misin?» diye öyle dangadak evlenme teklifi nerede görülmüş?...

Sonra bir de yemin edip:

— Bu kız sana deli gibi tutkun, yoksa yüzüne tükürüp bırakır giderdi... demez mi!...

Bir şeyler söyleyecek oldum, bırakmadı:

— Bak dinle, dedi. Önce dekor gerek. Romantik bir dekor. Bir gece kulübüne gideceksiniz. Salon mum ışıklarıyla aydınlanmış olacak...

Yanyana oturacaksınız. Yavaşça ellerini tutup uzun uzun gözlerine bakacaksınız... Ve sonra ellerini hafif hafif okşarken en duygulu, en tatlı sesinle evlenme teklifini yapacaksınız.

Oğlan bir anlatıyor, ağzım açık bakakalmışım. Kendimi toparlayıp: — Dalga geçme, dedim. Ben burada yanıp tutuşuyorum, sen işin alayındasın.

Yeminler ederek alay etmediğini, çok ciddi olduğunu söyledi.

— Burada gece kulübü ne arar ki, dedim.

KIZI ANASINDAN İSTEYİN

CENAP GÜVEN

— Gece kulübü olan bir yere git... İzmir'e, İstanbul'a, Ankara'ya git... Evlenmek kolay mı?...

— Bunun bir başka yolu, bir başka şekli yok mu?...

Yine duygulandı. Az düşündükten sonra:

— Var, dedi. Deniz kıyısı... Dalgalar tatlı tatlı sahili döverken kızın saçlarını okşayacaksınız... Ve ay ışığı denize ipek ipek dökülürken titreyen yakamozlara bakıp...

Arkadaşıma söyledikleri üzerinde çok düşündüm. Belki abartıyordu, belki şekilcilik inceden inceye alaya alıyordu ama dediklerinde gerçek payı vardı. Az çok aklım yattı. Fırsat kollamaya başladım. Kasabamızda bu fırsatı yakalama olanağı yoktu. Salise cumartesi günü İzmir'e ailesinin yanına gidecekti. Evlenme önerimi İzmir'de yapmaya karar verdim. Bir gece kulübüne gidecek kadar param olmadığından, işi en ucuzundan, ay ışığı altındaki deniz kıyısında halletmek istiyordum.

O cumartesi Salise'den önce İzmir'e gittim. Akşam saat sekizde geleceğini biliyordum. Garajda güya rastlaştık. Eve bir iki saat geç girmesinin hiçbir sakıncası yoktu...

Doğru deniz kıyısına götürdüm. Dalgalar gerçekten tatlı tatlı kıyıyı dövüyordu. Hava çok güzeldi. Gırtlığımı temizledim. Tam kızın ellerini tutup söze başlayacağım, bir baktım ay yok. Tuuuuh!... Hiç şansım yoktur zaten. Ay ışığı olmadan da söylenmez canım... Kıvranıp duruyorum... Aslında ay ışığı bahane.

Kız «hayır» diyecek diye, ilk denemedeki başarısızlığımın da korkusuyla cesaret edip bir türlü söyleyemiyordum.

Fuar zamanı. Hiç olmazsa bir iki saat gezeriz diye kıza F ar'a götürdüm. Dolanıyoruz... Ben hep uygun bir yer, uygun bir dekor arıyorum.

Bir havuzun kenarına oturduk. Güzel, çok güzel bir havuz. Işıklar renk renk, çiçekler binbir çeşit... İkindeki gibi kelimeler ağzımdan dökülüyordu:

— Salise benimle evlenir misin?... Bir an durdu:

— Evlenmeyi düşünmüyorum, dedi. Hiç düşünmedim.

Yapma be kızım.. yapma be bi tanem!.. Ne yapalım ay ışığını bulamadık işte... Ama onun yerine havuzun üstünde kırmızı mavili, yeşilli sarılı rengârenk ışıklar var. Deniz yok ama, havuz suyu var. Dalga sesi yerine fısıkiyelerden havuza dökülen suyun sesi var... Kız öldürecekti misin sen beni be!...

Kasabamıza dönüp arkadaşşıma o-

lanları anlattığımda:

— Sen bir aptalsın, dedi.

— Yine n'oldu, yumurtla bakalım... Yok romantik müzik, yok ay ışığı, yok deniz kıyısı... Olmadı işte görüyorsun...

— Ne bekliyordun yani? «Evlene- lim» der demez hemen boynuna sarılıp «evet» mi diyecekti?...

— Eee?...

— Bak bu işler nasıl olur. Haa, dur.. önce şunu söyleyeyim: Sen bu evlenme teklifini pek erken yaptın. Onun için işin oldukça güç. Şöyle böyle onbeş gün uğraşsın. Daha tanışalı bir hafta bile olmadan, hiç bir halt yemeden kıza evlenme teklifi yaparsan böyle olur işte. Sen hiç evlenme sözü etmeden kıza iki üç ay arkadaşlık yapacaktın, kız iyice olacaktı ki gör bak sen daha evlenelinin «E» sini demeden o «evet» i nasıl yapıştırıyordun.

Aklım karışmıştı:

— Öyleyse iki üç ay bekleyelim... — Beklemek olmaz artık. Bi kez başlamışsınız. Hem sen bırakırsan o bırakmaz. En iyisi bir an önce bitirmek.

— Söyle, dedim. Ne dersen yapacağım.

Güldü:

— Bu işler hep böyle olur, dedi. Oğlan kıza evlenelim deyip de kız evlenmeyi düşünmediğini söylediğinde, oğlan bunu gerçek sanıp dut yemiş bülbul gibi susup kalırsa kız ya ağlayarak bırakır gider, ya da oğlanı konuşturmak için —seninkinde olduğu gibi— aşktan, sevgiden söz eder. Bak sen şimdi ne yapacaksın:

Hemen Salise'ye gidip, «Evlenmeyi niye düşünmüyorsun Salise?» diye soracaksın. O sana: «Bilmiyorum.. hiç düşünmedim işte...» diyecek.

Bunu söylemesinden maksat şimdiye dek hiçbir erkeğe gönül vermediğini belirtmektir. Kız bunu belirtmeden sana nasıl «Evet» desin? Sen o zaman: «Öyleyse şimdi düşün.» di-

yeceksin. O: «Evlenmekten korkuyorum...» diyecek. Sen: «Niye korkuyorsun?...» diye soracaksın. O: «Mutlu olamamaktan korkuyorum...» diye cevap verecek. Sen: «Seninle dünyanın en mutlu kişileri olacağız...» diyeceksin. O zaman o: «Sana güvenebilir miyim?...» diye soracak.

Sen en inandırıcı, en tatlı sesinle: «Güvenebilirsin. Seni dünyanın en mutlu insanı yapacağım...» diyeceksin. Sonra o yeni baştan başlayacak: «Evlenmeyi hiç düşünmemiştim...» Sen yine birincideki gibi cevap vereceksin: «Öyleyse şimdi düşün...» Ve bu böylece tıccat pilâvı gibi üç beş gün sürecek...

İzmir'den döner dönmez Salise'yi yakaladım:

— Evlenmeyi niye düşünmüyorsun?... dedim.

Tıpkı bizim arkadaşın dediği gibi: — Bilmiyorum, hiç düşünmedim işte... dedi.

— Öyleyse şimdi düşün...

Ve böylece en az üç, en çok beş gün sürecek olan ikinci kısma başladık. Galiba tatlı gelmiş olacak, yedi günde ancak bitirebildik.

Bizim arkadaş işlerin yolunda gittiğini öğrenince:

— Beş günden fazla mecburiyetin yoktu... dedi.

Neşemi bulmuştum:

— Olsun, dedim, günlümden kop-

tu. Helâl olsun...

İkinci kısım bitince üçüncü kısma başladık:

— Bana evlenme teklif ederken iyice düşündün mü?...

— Düşündüm.

— Ama iyi düşündün mü?

— İki gözüm çıksın, elim böyle olsun iyi düşündüm...

Neyse ki üç günde bu kısmı da bitirdik. Bu kısım benim hiç hoşuma gitmedi. Ne yaparsın aşk insana her şeyi yaptırıyor... Madem işin kuralı bu, çaresiz katlanacağız.

Otuziki kısımlık filmler gibi üçüncü bitti dördüncü kısım başladı. Bu kısımda sevgiliye durmadan «Seni seviyorum» diyeceksin:

— Seni seviyorum!

— Sen bir tanesin, hayatımsın, canımsın!

— Sensiz geçen hayatımı yaşama- mış sayıyorum...

Vesaire... Vesaire...

Son kısım da bitirdik... Ve Salise sonunda «EVET» dedi...

İşte benim öyküm... Görüyorsunuz bir «evet» için ne merasım, ne merasım...

Onun için mi, aklınızda olsun bir kıza doğrudan evlenmeyi önermeyin. Gidin kıza anasından isteyin. Biraz ilkel ama en sağlam, en kestir- me yol...

Cenap GÜVEN

Yapacak iş bulamayan Toplum Polisi, futbola başladı. — Gazeteler —

— Heey, adam kovalamayı bırakın da topu kovalayın!..

HER HAFTA BİR OLAY

meğer aynı durum. Onun içinde varmış. Sonra: Nuri bey bundan böyle beraber sokağa çıkmamızı teklif etti.

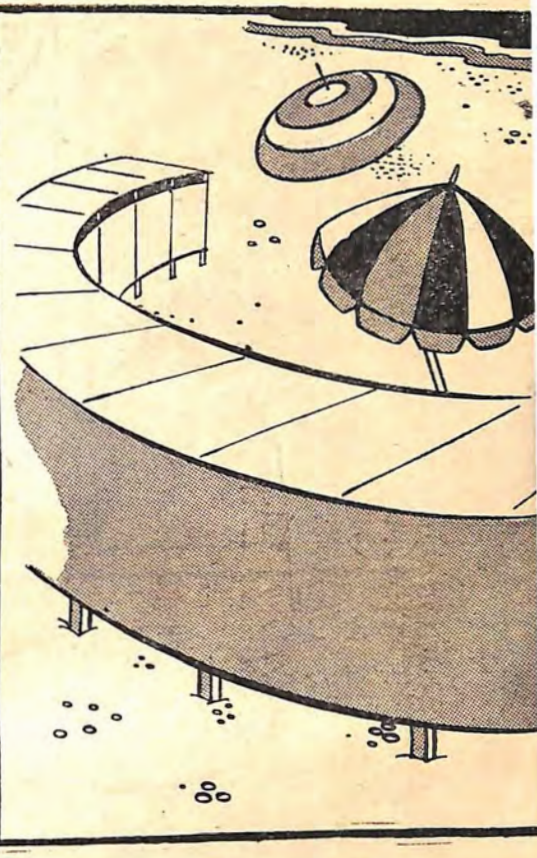
Sahiden de Nuri'nin buluşu hemen kendini gösterdi. O morukluk tan ben koca-karılıktan, kurtulduk böylece!

Yaza giriş!

Yazdan çıkış!

Yaz başında!

PAZARTESİ :

Güzel ama...

Avrupa Güzelimizin karşılığını görmüşsünüzdür belki. Gerçekten güzel. Ve gerçek bir kraliçe gibi buyur edildi.

Ne var ki, bu büyük sonucu bir kişiye maledemeyiz. Ortak bir çabanın ürünü bu.

Güzellik öğüdü veren uzmanlar boşuna nefes tüketmiyorlar «Pehrız şart» diye...

İktidarlar «Kemer sıkma politikası» ile uzun süre gıda rejimini kontrole aldılar, kızımız ideal ölçülere kavuşunca yarışmaya saldırlar!

SALI :

Ayranımız yok içmeye...

«İstanbul'un yıllardır sürunceme. de kalmış bir çöp meselesi var. Kanalizasyon meselesi var. Param yok

ki düşündüklerimi gerçekleştireyim» diyen Atabey, ardından şu açıklamayı yapıyor: «Milyoner bir ortak arıyorum.»

«Ortağı bulsa ne yapacak?» gibisinden hemen zihnimize bir soru işareti takıldı değil mi?

Söyleyelim: Şehre yüzme havuzu yaptıracakmış!

Peki, su?...

Aman canım, onu da Atabey düşünecek değil a... Ortak olacak milyoner düşünsün.

Dinlenecek parkı olmayan kente hele yapsınlar yüzme havuzunu; iki ortak kovayla da taşırlar suyu!

ÇARŞAMBA :

Aklınızda bulunsun

İstanbul'un göbeği Sultanahmet'te güpegündüz beş kişinin tecavüzüne uğrayan turist kız, polise verdiği ifadesinde olayı şöyle anlatmış:

«Minibüste oturmuş, nişanlığımın dönmesini bekliyordum. Bir kaç kişi geldi. Şuradan buradan konuşmaya başladık. Sigara verdiler, almadım. Gazoz ısmarladılar, içtim. Sonrasını hatırlamıyorum.»

Ah yabancılık, ah!

Başına gelecekleri ne bilsin kızcağız?

Kente baktı, ülkesinin kentlerinden farksız.

Halka baktı, gerek giyim, gerek yaşam bakımından kendi insanların-dan noksansız.

Eh, gösterilen samimiyette de kuşkulandırıcı bir şey yok, yumuldu ısmarlanan gazozla!

Düşünmedi ki, seyyar esnafımız, diğer ülkelerin seyyar esnafından ayırdır, elinden yiyip içenlerin sağ-lam kalması tamamen şansa bağlıdır.

Et yiye-nin kudurduğu, aşure yiye-nin hastanelik olduğu bir yerde,

meşrubat da içeni bayıltacak ki, görevini yapmış olsun!

PERŞEMBE :

Çağ değişti

«Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar» örneği, bir yıpratma politikasıdır gidiyor.

Karaosmanoğlu ekonomimizin iç-

Balım ile Da

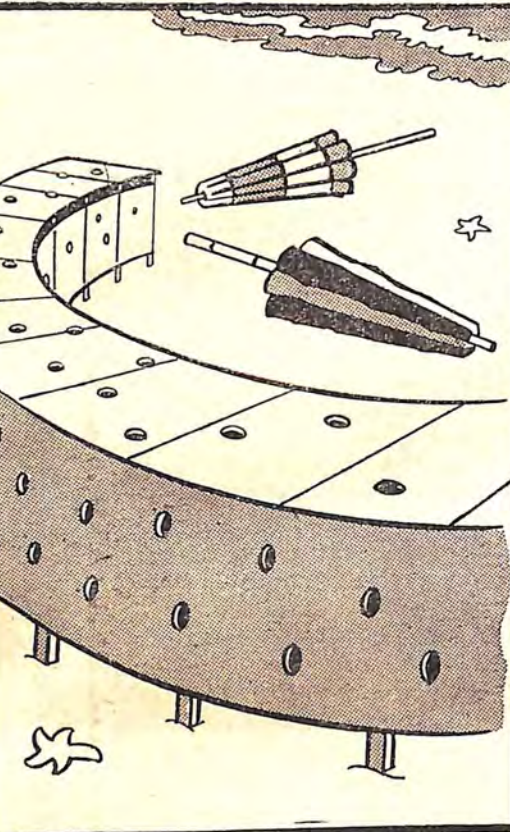
— Sanki...

— Kuşlara ekmek kırıntısı veriyoruz ya.. bak onlar da bize bir iyilik yapıyor!..

— Bak, adam ablamı batıracak
— Bu kaçmı.. hep batıracağı

Yaz sonunda!

ler acısı bir durumda olduğunu mu söylüyor?

Haydi arkasından öfkeli bir yalanlama çabası...

Oysa kızacak ne var?

«Ülkemizin durumu bu» diyor. «Güçlü bir devlet olma özlemi için deysek, daha akıllı bir politika izlemeliyiz» diyor.

Yazlık!

Ama hayır. İlle gerçekler gizlenecek ki, söylenenler bir devlet adamının ağzından çıktığını belgelesin.

Koşuş ağzını mı açıyor?

Daha söze başlamadan saldırıyla karşılaşıyor!

Oysa söyleyecekleri hiç de ülke zararına değil.

Şimdi de Köyişleri Bakanı, köylünün çaresizliğini dile getiriyor.

Olacaklar malum: Her açılan ağız bir zaman da onu yerecek.

Tepki ne olursa olsun, dün sadece bazı gazetelerin konu edindiği dertlerin, bugün Meclis kürsüsünden açıklanması bayağı sevindirici.

CUMA :

Önceden bilinmez ki...

Hollandalı 50 aşçı, Türk mutfağını incelemek amacıyla yurdumuza geliyormuş.

Haydi milletçe daha şimdiden kara düşünmeye başlayalım bakalım!

Diyelim geldiler.

Adamları mutfağa sokmak gerekir. Diyelim ite kaka ellisini birden sığdırdık mutfağa.

Gösterecek neyimiz var?

Kaçta kaçımız teldolabından, buzdolabına terfi etmiştir?

Kaçta kaçımızın mutfağına modern fırınlı ocak girmiştir?

Haydi ondan geçtik, yarın ne pişireceğimizi bile önceden bilmeyiz.

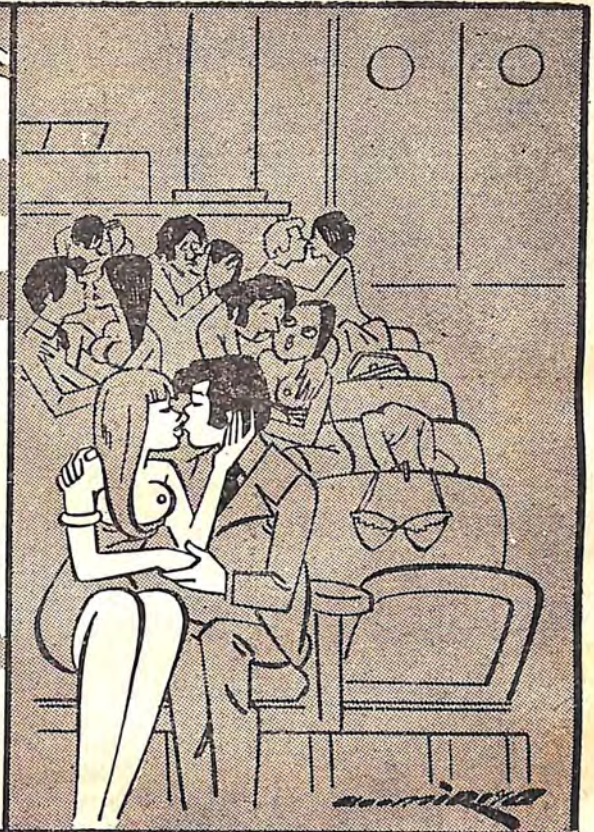
Çoğumuz ayın onbeşinden sonra etin yüzünü görmekteyiz!

Diyeceğiz, gelmelerine gelsinler ama, utandıracağımızdan korkuyoruz adamları.

CUMARTESİ :

Nasıl olur dersiniz?

Makarios, «Türkiye, Kıbrıs'ı işgale

Kışlık!

kalkışırsa, çarpışırız» buyurmuş. Aman ekselâns, bizimkilere değilse bile, kendi ırkdaşlarına acı. Adanın kalır kaçta kaç?

PAZAR :

Bir koy, beş al!

Ortak Pazar ülkeleri, Türkiye'nin turizm yatırımlarını destekleyeceklerini söylüyorlar.

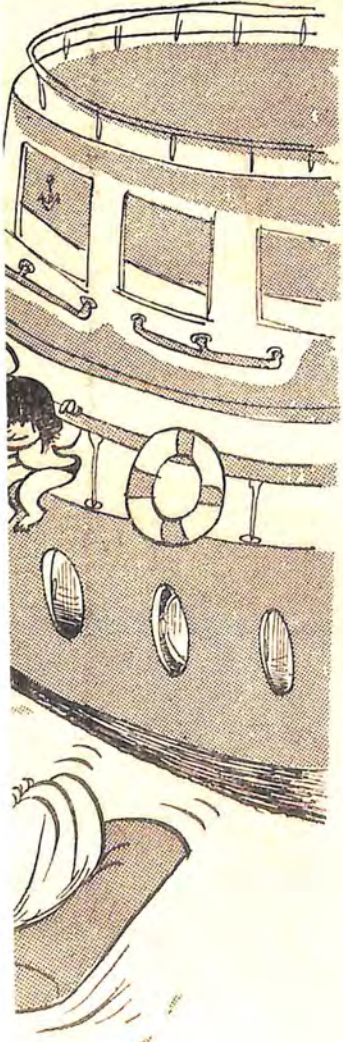
Yaşadık mı, yandık mı bilinmez. Oteli, eğlence yerini kurup, kazancını cebine indirdi mi, Allah bilir cebimize metelik girmez!

Çoktan anladık

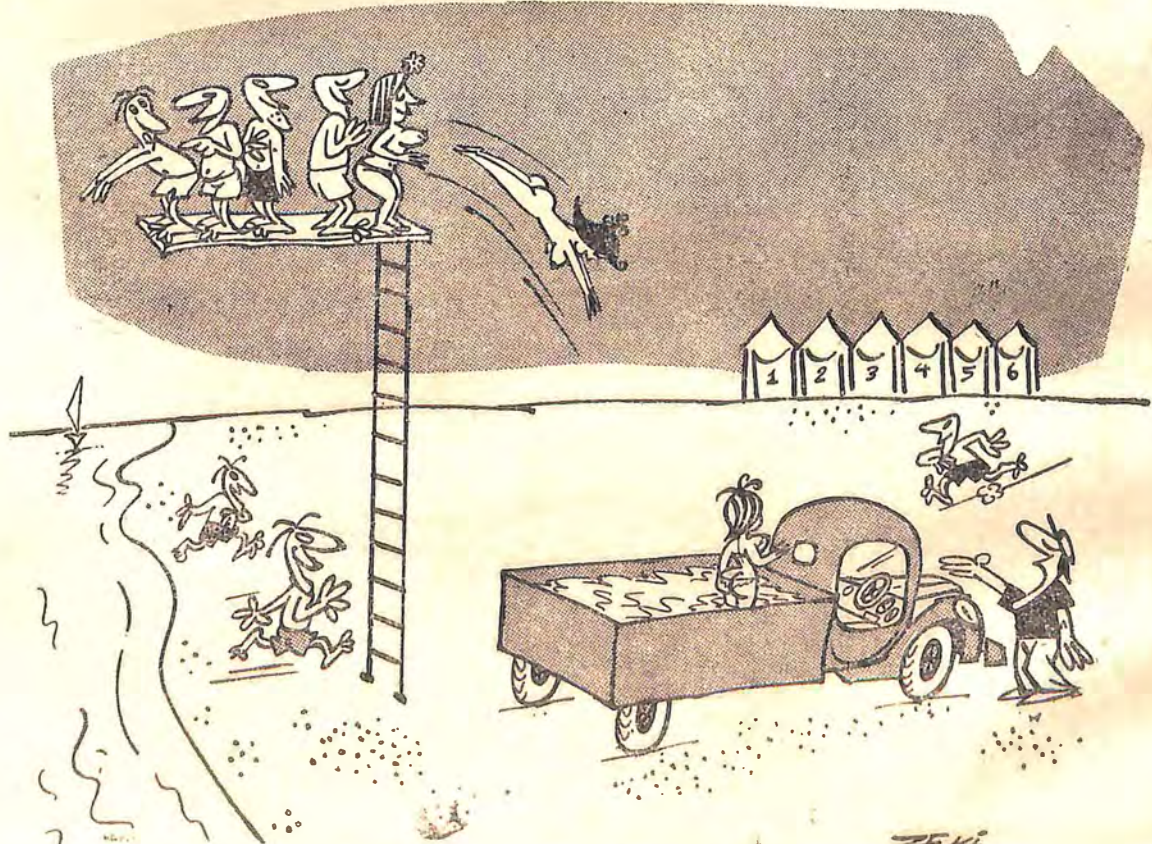
İngiltere'den verilen bir haber: «Ebedi körlük tarihe karışıyor.» Belli. Gözümüz boşuna açılmamış demek ki...

Vedat SAYGEL

gözüyle :

sonra kendileri batar!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

TABIATIN bütün güzelliği ile pırıl pırıl parladığı bir gün... Aman Yârabbi... A-ğaçlar, kuşlar, tarlalar renkli kartpostallar gibi ineklerin hayran bakışlarına serilmiş... Şarıl şurul akan ırmak neşeyle vâdilerden ovaya doğru laubali bir şekilde akıp gidiyor... Bir eşek keyifle yemyeşil otları hatur hatur yerken anıyor... Tabiatın böyle doğasıya güzel ve canlı olduğu bir günde ne yapılır?... Her halde lâhmacun değil, aşk... Aşk... Aşk!...

İşte tepeden aşağıya doğru deli gibi koşan onyediyi onsekiz yaşlarındaki genç kız da küçücük kalbinin içinde büyük bir aşk taşıyor... Yanakları al al olmuş, ipek gibi sarı saçlarının arasından ter damlaları süzülüyor... E-

lizabet seviyor... Deli gibi, seviyor işte... Oh ya... Fakat kimi?...

KALBE DOLAN O İLK BAKIŞ

Ormanların derinliklerinden gelen balta sesleri... Kapkalin pazuları, güneşten yanmış teni. Herkül gibi vücuduyla oduncu Albert'i... Fakat Albert protestan Elizabet'se katolik... Onun için vaziyetler bir panoramik...

Ormanda ilk karşılaştıkları an ikisinin de kalblerine bir şeyler olmuştu... Yarma gibi oduncu delikanlı az daha baltasıyla amcası Ceymis Vat'ın kellesini u-çuracaktı... Elizabet babasıyla atın üzerinde uzaklaşırken, babası sinirli:

«— Pis protestanlar... Bu ormanları da işgal ettiler. Fakat bir gün hepsini buradan kovacağız» demişti...

Fakat aşk bütün bu kine rağmen iki gencin kalblerinde çalı fasulyesi gibi yeşermiş, boy atarak koskocaman olmuştu... Kalbe dolan o ilk bakış unutulmaz ah unutulmaz...

Elizabet geceleri ormanların kuytu karanlıklarına doğru bakarak içini çeker, hep bir kere gördüğü o baltalı delikanlıyı düşü-nürdü... Hem de ne düşünmek... Artık ne yemekleri doğru dürüst pişirebiliyor, ne ütü yapabiliyor, ne inekleri sağabiliyordu... Var-sa yoksa aşk.. aşk.. aşk... (Anladık be!...)

İKİNCİ RASTLAŞMA

Kasaba küçüktü... Ortadan iki-ye ayrılmıştı... Katolikler ve protestanlar her şeylerini ayırmış-lardı... Göz göze bile gelmemeye çalışıyorlardı... Bu iki cemaatin birbirine girmesi bir kıvılcıma bakıyordu...

Katoliklerin başı Elizabet'in babası Mister Henri idi... Tesadüfe bakın ki protestanların başı da Albert'in patronu ve amcası Mister Ceymis Vat idi... (Bunun meşhur mucit Ceymis Vat'la bir ilgisi yoktur)...

Elizabet 4 Eylül salı günü kasabaya sığır pırzolası almaya git-mişti... Mâsum kız için katolik protestan ayırımı yoktu... O sa-dece seviyordu... Katoliklerin ka-sabında aksi gibi sığır pırzolası kalmamıştı... Babası da ne iste-diye olması lâzım gelen adam-lardandı... Elizabet sığır pırzola-sı yerine külbastı yahut köftelik kıyma alsa, onu eşek sudan ge-linceye kadar döverdi... Elizabet düşündü... İki adım ötede pro-

testanların aile kasabı vardı... İ-nadına da kanlı canlı sığırlar vit-rinde duruyordu... Elizabet'i, sı-ğır etinden çok daha başka bir kuvvet kasap dükkânına doğru itti.

Kız o hızla kasap dükkânından içeriye top gibi girdi... Girmesiyle de durakladı... Şaşırdı, boğazı kurudu, kalbi iki çift bir tek attı... İşte o delikanlı, oduncu oradaydı... Bir kuvvet onları bi-ribirine daha çok yaklaştırdı... Eller birbirini buldu... Parmak-lar birbirine sıkı sıkıya kenet-lendi... Dahası da var: Kasap dükkânındaki iki kocakarının ve kasabın bakışları arasında du-daklar da birleşti ve ikisi de ay-nı anda mırıldandılar:

«I love you» yani, seni sevi-yorum...

Aman Yârabbi, rezalet, katolik bir kız... Hem de Mister Hanri'nin kerimleri... Protestan bir oğlan, hem de Mister Ceymis Vat'ın yeğenleri... Bir katolik kız protestan kasabında... Kıvılcım o kadar büyüktü ki artık Kuzey İrlanda'nın meşhur büyük mezhep kavgasının tohumu atılacak ve ateş parlayacaktı... Fakat iki delicesine aşık genç san-ki bir sihirli elle birbirlerine bağlanmış gibi aynı kararı verdiler: Kaçalım... Ve kasap dükkânından fırladılar... Albert'in iri atına bindiler... Albert sadece «deh» dedi... Ve at tozu dumana katarak uzaklaştı... Bunlar o ka-dar kısa bir zaman zarfında ol-muştu ki kasap Hovard, makine-deki kıymayı çekmeye fırsat bi-

le bulamamıştı... Haber kasaba-da bomba gibi patladı...

YÜRÜYÜN

Evet, yürüyün dedi iki tarafın başı da... İki bin beşyüz katolik ve ikibin beşyüz protestan elle-rinde sopalar, tırmıklar, oraklar, bıçkılar, kazmalar, küreklerle bi-ribirlerine girmek için yollara koyuldular... Kasabanın meyda-nında karşılaşan iki grup, rüzgâr-ın tesiriyle durakladılar... Mis-ter Henri sakalını sallayarak hay-kırdı:

«— Hey Mister Ceymis denen protestan domuzu... Ya kızı ve-rirsiniz yahut bu kasabada tek protestan kalmayınca ya kadar çarpışacağız... Suyunuz ısınma-dan çıkartın kızımı!...»

Buna mukabil Mister Ceymis Vat daha kalın ve basbariton bir sesle cevap verdi:

«— Ulan katoliklerin uyuz eşe-ği Henri denen sersem!... Benim aslanlar, herkilliler gibi yeğenim Albert'in kılı eder mi senin kar-ga kızın?... Çıkart ortaya yeğeni-mi, yoksa yırtarım yeğeni!... Protestanlar bugün topunuzun kökünü kazıyacaklar!... İyisi mi mahvolmadan oğlanı çıkarın!... Yoksa ölümlerden ölüm beğeni!...»

Belki muhabbet daha uzaya-caktı ama, sabrı taştan aceleci biri elindeki çapayı karşıya fırlatmasa ve bu çapa protestanlar-dan birinin kafasına gelmesey-di... İki taraf birbirine öyle gir-diler ki, meydan birden aşureye döndü... Kim öldü, kim kaldı bilinmez... Polis ve emniyet kuv-vetleri gelinceye kadar olanların en kanlısı oldu...

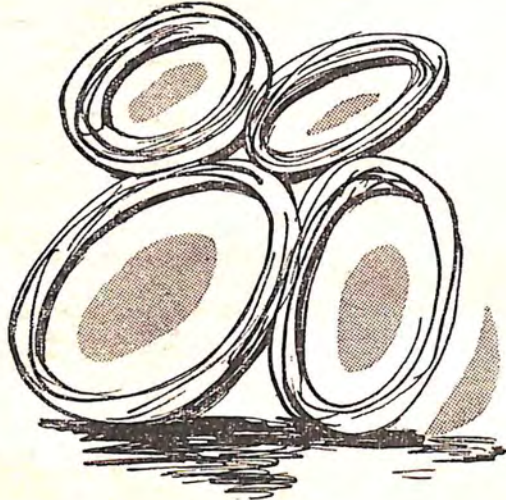
YA AŞIKLAR?..

Aşıka Bağdat sorulur mu?... At bir kenarda otliyordu... Eli-zabet Albert'inin kollarında genç kızlığına veda etmenin sevinci içindeydi... Aşk o kadar tatlıydı ki... O kadar kişinin ölümüne, yaralanmasına, kaç ailenin baba-sız kalmasına sebep olan bu aşk biraz da hain değil miydi?... Hi-kâyenin gerisini anlatmaya ne lüzum var?... Elizabet ve Albert o anda öksüz kaldıklarının farkın-da olsalar ne zarar?... Doğacak olan çocukları protestan olsa ne lâzım gelir, katolik olsa ne olur?... Aşk bunları takacak olsa atın orada işi neydi?...

KADINLAR VE ERKEKLER

- * Kadınlar dünyanın en büyük tüccarlarıdır: Bir mendil düşürürler ve bir kırk manto toplarlar!
- * Erkeklerin çoğu, bir kadının tarihçesinden çok, coğrafyası ile ilgilenirler!
- * En aptal kadın bile akıllı bir erkeği idare edebilir; fakat aptal bir erkeği idare etmek için çok akıllı bir kadın gereklidir.
- * Jet uçakları artık o kadar hızlı gidiyorlar ki, hostesle tanışacak vakit kalmıyor!
- * Bir sekreterin muvaffak olabilmesi için çabuk daktilo yazması, steno bilmesi ve hafta sonları seyahat edebilmek için serbest olması lazımdır!

Yaşa değil...

Başa bak!

Polonya ve İsviçre maçlarından sonra neler dediler?

HELMUT SCHÖN :

Görmedim kadronuzda golcü bir futbol as'ı;
Takımda kondisyon yok, dökülüyor defansı...
Gelecek iyi değil, şu tangoyu bırakın;
Ya çarliston oynayın, ya da bir göbek dansı...

HALİT KIVANÇ :

Takım ne defans yaptı, ne de bir oyun kurdu;
Futbolumuzu gören futboldan da soğurdu...
All'mız 5 gol yedi, Yavuz'unuz da 4 gol;
Çift kaleci, çift maçta toplam dokuz doğurdu...

SPOR YAZARI :

Tam dokuz gol yememiz bana geldi mânıdar;
Maçta iyi oynayan galibiyeti tadar!
Futbolcu var, futbol yok; antrenör var, idman yok;
Niçin üzülmüyoruz, futbolumuz bu kadar...

ESKİŞEHİRLİ :

Polonya'nın futbolu bi e göre bir şiir;
Bir Lubanski'leri var, adam zehir mi zehir...
Mademki bizim takım oturmadı deniyor,
İsviçre'ye karşı da çıksaydı Eskişehir...

SOKAKTAKİ ADAM :

Futbolcu gelişmeli ileri, geri, sağ, sol;
İki maçta yenir mi, hey yavrum hey dokuz gol?...
Kondisyonla tekniği iyi kavramak için,
Şimdi orda gezsinler sarışınlarla bol bol...

VATANDAŞ :

Ben Millî Takım'lıyım, ama koyu mu koyu...
Goller bekledim bizden koca iki maç boyu.
Zürih'te de 4-0 yenilgiyi duyunca,
Yayın kesilmeseydi kıracaktım radyoyu...

GARİBAN :

Efendi bey âbicum, yüreğini kanıyor...
Herkes Macar maçıyla Rus maçı anıyor.
Bizdeki transferler demek havagazıymış;
Lig maçma gidenler futbol gördüm samıyor...

ELEŞTİRİCİ :

Polonya gol attıkça biz dedik sanki: «Mersi!»
İsviçre futboluysa geldi bize tam tersi...
Takımımız hem güzel turistik gezi yaptı,
Hem de o dokuz gelle aldı bir futbol dersi...

ESKİ BİR SPORCU :

Daha çözüm beklerken sporun sorunları,
Kim gönderir maç için Avrupa'ya bunları?...
Futbolda ve güreşte karşılaşma yaparsak
Hezimet olur bize Akdeniz Oyunları...

ALMANYA'DAKİ İŞÇİ :

Hem millî bir heyecan, hem de ettik çok merak;
İşi-gücü bırakıp gittik maça koşarak;
Bizimkiler 9 gol yiyip döndüler ama,
Gävurlar bizim ile burda geçiyor matrak...

Mukadder ÖZAKMAN

Ekmek parası!

SİZİN İÇİN

— Şu anda kaç fakir senin yerinde olmak isterdi!..
— Bir fakir.. o da Küflü Şakir!..

GARANTİ

Öğretmen, zıt anlamda bir kelime söylememizi istedi. Ön tarafta bulunan arkadaşlardan biri:

— Yaşar yaşamaz efendim, dedi.

Öğretmen:

— Evet çocuklar, dedi.

Ve açıklama yapacaktı ki, kapı açıldı, az önce doktora giden Yaşar adlı arkadaşımız geldi ve:

— Sız öyle deyin, doktor bana 75 sene garanti verdi. Demez mi?!

Faruk SÖNMEZ

Şehitlik Mah. Meteoroloji

Cad. 2. Lâle Sok. No: 15

URFA

HASAN ÇIRAK

Yirmibir yıl önce Edirne Erkek Sanat Enstitüsünde okuyorduk. Edirne Sanat Okuluna «Taş Mektep» denirdi.

Arkadaşımız Hasan Çırak'ın babası Kastamonu'dan oğlunu ziyarete gelmişti. Bir hayli aramadan sonra Taş Mektebi buluyor, motorcu olan oğlu ile görüşmek için oğlunun atelye arkadaşı olan Cahit'in yardımı ile atelye şefi Osman beyden izin alıp bir süre görüşüyorlar ve adamcağız memleketine dönüyor. Aradan bir müddet geçtikten sonra, bir gün okulda nöbetçi öğrenci idim. Elime bir mektup geçti. Zarfın üzeri aynen şöyle idi:

«Oğlum Hasan Çırak.. Edirne Taş Mektebinde.. Osman bey atelyesinde buji başlığı yapan Cahit'in arkadaşı..»

Sabahattin YENTÜRK
Yeni Ankara Sok. No: 15/7
Dörtöl/ANKARA

KAYBOLAN PARA

Köyümüzde dürüstlüğü ile tanınan bir Ahmet Çavuş'umuz vardır. Başından geçen olaylar dilden dile dolaşır. İşte biri:

Ahmet Çavuş, bir gün kahvede otururken yere 25 kuruş düşürür. Parayı yerde aranır fakat bulamaz. Bir daha bakınır, sandalyesinin altında 1 lira bulur. 1 lirayı yerden alıp yerine 75 kuruş bırakır.

M. Kemal AÇIK

Koçular Ortaokulu — EĞRİDİR

İDDİA

İki genç kadın pencerede oturmuş, sokaktan geçenleri seyreliyorlardı. Bir ara sokak boşalmıştı. Kadınlar iddiaya girdiler. Biri, eğer sokaktan önce kadın geçerse diğerine süt ısmarlayacak. Erkek geçerse diğeri ona kahve ısmarlayacaktı.

Kadının biri heyecanla bağırdı:

— Sütli kahve!..

Sokaktan bir çift (karı - koca) geçiyordu.

M. Kemal AÇIK

Koçular Ortaokulu — EĞRİDİR

KEMİK

Dairemiz müdürü ve memurlar toplanmış kira gitmiştik. Yemekte sıra nar gibi kızarmış kuzu gelmişti. Müdür:

— Arkadaşlar, ben etin lezzetini kemiği dişlerimle sıyrırken alırım, dedi.

Buna karşılık evrak kayıt memuru arkadaşımız:

— Öyledir müdür bey. Kemik lezzetli olmasaydı köpekler kemirir miydi?

Demesiyle evvelâ soğuk bir hava esti, sonra da aptallık derecesine varan arkadaşımızın saflığına müdür dahil hepimiz katıla katıla güldük.

Münir ERDEMLİ

PTT. Müdürü — A. Ormançiftliği/ANKARA

İŞ BORUSU

İş ve İşçi Bulma Kurumu Bürosu cümlesi bazı vatandaşlar tarafından «İş Borusu» şeklinde kısaltılır. Yine o gün resmi iş yerlerinden birisi, inşaat işçisi alacaktı. Kurumun önü bu işte çalışmak isteyenlerle dolmuştu. Kala-balık, yola taşmış, bekleyenler geçişe mâni oluyordu.

Yoldan geçen bir meraklı, bekleyen vatandaşlardan birisine sordu:

— Hemşerim burada toplanmış ne bekliyorsunuz?

İşçi vatandaş safiyetle cevap verdi:

— İş borusunu..

Beriki biraz hiddetle:

— Be hemşerim, burada ne yolu kapatıyorsunuz?

Gelirken gördüm, az ilerde bir park var. Burada diki-kelip duracağımıza oraya

gidip otursanıza. Boruyu oradan da duyarsınız, sağır değilsiniz ya!.. dedi.

Ayşe MUTLUOĞAN

1710 Sok. No: 21, D. 6

Karşıyaka/İZMİR

HERİFİ BÜYÜMÜŞ

Bizim çok hoş Doğu'lu komşularımız var. Bunlardan biri penceresine çıkmış, diğer memleketlisine sesleniyor:

— E gız gomşi, benim herif böğüdü..

— E gız mödür mü oldi?

— Yoh, daha böğüdü..

— E gız çağış mu oldi?

— Yoh, daha böğüdü..

— E gız n'oldi?

— Hammalbaşı oldi gız, hammalbaşı!..

Selma AR

Terakki Mahallesi Lise

sokak 11 ZONGULDAK

GÖZ MESELESİ

Bir gün göz doktoruna gitmiştim. Doktor gözümü uzun uzun muayene ettikten sonra bir metre öteye bir tencere kapağı koydu ve sordu:

— Bunun ne olduğunu görüyor musunuz?

— Elbette, dedim. Ama bir liralık mı, yoksa iki-buçuk liralık mı, onu fark edemiyorum.

Hüseyin YILDIRIM

Parlak Pasaj No: 41

MALATYA

NE DEMİŞ?

Tarih dersinde öğretmen sorar:

— Oğlum söyle bakalım.

Sezar, Brutüs'e «Sen de mi Brutüs?» deyince, Brutüs ne demiş?

— «Valla bende değil» demiş.

Selma AR

Terakki Mahallesi Lise

sokak 11 ZONGULDAK

— Komşunuzun oğlu.. elimizde büyüdü şekerim... Yere indirince kıyametli koparıyor!..

ISLIK

İlkokula yeni başlayan küçükler sıkıştıklarında «Çişim geldi öğretmenim» diyerek öğretmenden izin almaktaydılar. Bu hal bir müddet devam etti. Bir gün öğretmen:

— Çocuklar, yakında müfettiş gelecek. Bundan sonra sıkıştığınız zaman «Öğretmenim ıslık çalabilir miyim» dersiniz, ben anlarım size müsaade ederim, dedi.

O günden sonra çocuklar, çişim geldi yerine, ıslık çalabilir miyim diye izin alıyorlardı. Afacanlardan biri o akşam dedesinden yatmıştı. Gece yarısı sıkışan çocuk, aldığı şekilde dedesine:

— Dedeciğim biraz ıslık çalabilir miyim? dedi.

Dedesi:

— Oğlum, gecenin bu saatinde ıslık çalmır mı? Herkes rahatsız olur. Şimdi yat, sabahleyin çalarsın, dedi.

Çocuk ısrar etti:

— Ama dedeciğim, ıslık çalmaya çok ihtiyacım var.

Dedesi:

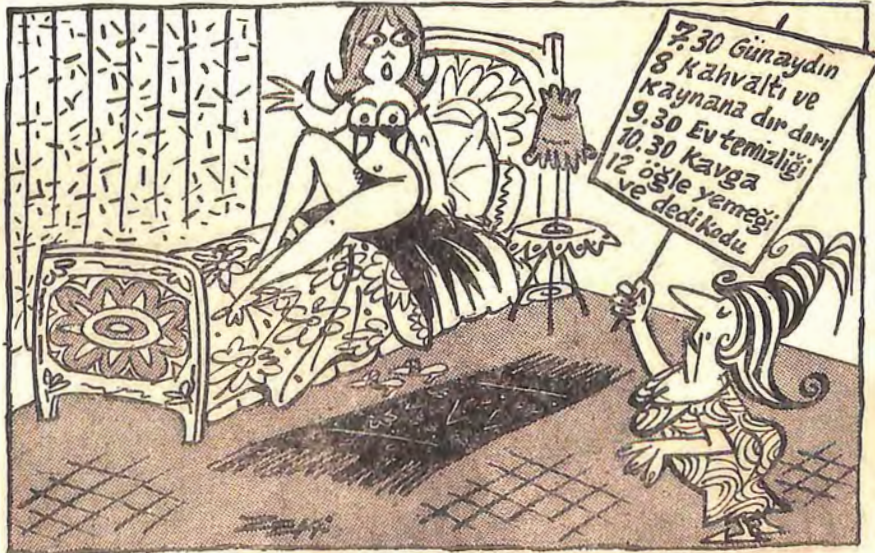
— Madem bu kadar ısrar ediyorsun, dedi, kimse duymadan gel kulağıma çal.

Çocuk çok sıkışmıştı. Dedesinin lafını ikiletmeden oracıkta dedesinin kulağına ıslığını çaldı.

İhsan KİDEYİŞ

Göztepe Tazimat Sok.

No: 25 Kadıköy/İST.

Yazılı

Nasıl Şiştin mi?

Kenan Akıncı

DEVALÜASYON dalgasında ay-
vayı yemiştik zaten. Bu yeni
zamlarla bir miktar daha ye-
medik mi aynı meyveden?!. Boğazi-
mıza durana mı bakarsın, midemize
oturana mı?!

Bakkalda zam, kasapta zam, ter-
zide zam, kavafta zam...

Ben garip bir memur... Başımdaye
yedi nüfus... «Kemerleri sıkalım»
dendikçe sıkılmışız; çoluk çocuk, ka-
runcalara dönmüşüz artık. Bir umu-
dumuz personel zammı farklarında
kalmıştı, onlar da düyüna kalınca
bütün hacet kapıları kapandı. Bak-
kal kesti veresiyeyi; kasap kesti,
manav kesti... En kötüsü de ev sa-
hibi kirayı yüzelli lira birden art-
tırmadı mı! O zaman bende de ho-
şafın yağı kesildi. «Bre etme eyle-
me» dedim, «İ-i» dedi. Ev sahibi
«İ-i» derse biz artık iflâh olmayız
demektir. İnsan bir çatı altında ol-
sun da, tuz soğan yesin isterse. A-
ma dışarı atılmak kötü.

Kara kara düşünüyorum. Bu gün-
leri görmemek için intihar etsem,
çoluk çocuk büsbütün perişan ola-
cak. Arkadaşlardan borç istesem,
hangi arkadaşlardan?!. Ya onlara
kim versin?...

Ben böyle, bir bardak çayın suyu
hürmetine Arap Rüstem'in kahve-
sinde oturmuş, üçbuçuk saatte be-
ri düşünmekte iken bir karaltı be-
lirdi yanıbaşımdaye:

— Ne düşünüyorsun kara kara?
dedi.

Döndüm baktım, bizim arkadaşlar-
dan İbrahim.

— Ben düşünmiyeyim de kim dü-
şünsün birader?...

Çekti bir sandalye, oturdu yanı-
ma.

Durumu bütün ayrıntılarıyla an-
lattım ona. Dinlerken, acıma, üzül-
me gibilerden umduğum tepkileri
göstermiyor, tam tersine gülümsü-
yordul! Diyeceklerimi bitirince:

— Çok karamsarsın, dedi. Dünya-
ya simsiyah gözlüklerle bakıyorsun.
Alay mı ediyor, diye baktım yüzü.
ne. Öyle bir anlam da görmedim.

— Çok karamsarsın çok... Bir
kere hangi bakkal olsa senin gibi
bir adama istediğin kadar ve iste-
diğin sürece veresiye verir.

— Vermiyorlar be kardeşim!

— Verirleer! Sen kimden alışve-
riş yapıyorsun bakayım?

— Bekir efendiden.

— Kazıkçı Bekir'den mi?

— He...

— Veresiye istedin de vermedi
ha?...

— Vermedi ya!

— Gel benimle. Yüzdeyiz yanlışın
vardır senin. Gel bakalım, anlarız
şimdi.

Allah Allah... Olacak iş değil ama,
gidelim bir kez, şu İbrahim de al-
sın boyunun ölçüştü.

Kalktık gittik.
Bekir efendi gülüş bir yüzle kar-
şıladı bizi:

— Ooo, buyursunlar efendim, bu-
yurun buyurun!...

İbrahim:

— Arkadaş veresiye bir şeyler a-
lacakmış da... dedi.

— Aaa, buyursun. Şaban bey ya-
bancı değil ki... Dükkân onun! İs-
terse yarısını alsın götürsün malla.

rin.

Şaşırıp kalmıştım:

— Ama geçen gün...

— Sahi, geçen gün neden öyle be-
nim sözümü yarıda bıraktırdı gitti-
niz?...

— Seyy... Çok acele dışardan ça-
ğırmışlardı da...

Bayağı üzülüyordum. Adamcağızın
sözünü yanlış anlamışım demek...

Oradan tam üç file dolusu erzak
aldık. Filenin ikisini ben taşıyorum,
birini İbrahim...

Bakkala teşekkür ettim.

— Rica ederim, dedi kapıdan u-
ğurlarken. Para için de sıkılmayın,
isterseniz iki yıl sonra getirin.

Fileleri eve götürdük. Çoluk ço-
cuk bayram yapıyor...

— Demedim mi ben sana? diyor
İbrahim.

— Vallahi ne diyeceğimi bilemiyo-
rum...

Oradan yollandık kasaba.

Bizim kasap ne iyi adammış me-
ğer de, ben karamsarlığım yüzün-
den bambaşka görüyordum onu!

— Rica ederim âbi, ne gerekliyse
istediğin kadar al. Önceki hesabın
üçyüz lira bir şey zaten. Para mı
yâni? Veresiyeyle başlamış bile sa-
yılmazsın. Şimdiden sonra inşallah.

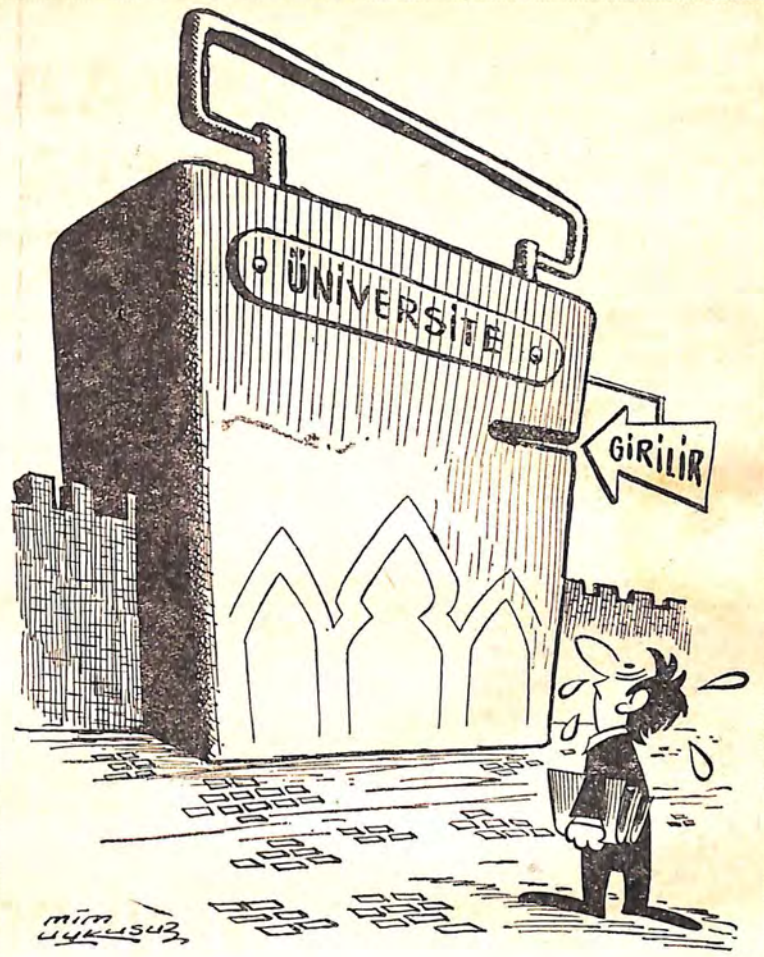
Bir kilo kıyma, yarım kilo pirzo-
la, yarım kilo biftek, iki kuzu kel-
lesi sardırık. Ayrılrken:

— Hiç sıkılma âbi, dedi. Bışey
gerekti miydi çocuklardan birini
gönder. Parasını istediğin zaman ve-
rirsün. Eline ne zaman geçerse...

Biz, gene filelerimizle tuttuk evin
yolunu.

— Hiç karamsar olmayacaksın, di-
yor İbrahim. Bak, nasıl anlayış gös-
teriyor, senin iyiliğin için çırpını-
yor insanlar. Boşuna günahlarına gi-
riyorsun.

— Bırak İbrahim, gerçekten de
öyle. Kendimden utanıyorum doğru-
su. Fakat şu kira işi belimi bük-
cek benim. Yüzelli lira birden art-

— Yüksek öğrenim paralı olacak. —

tırdı adam. İkiyüz liraydı, şimdi bir-
den üçyüzelli liraya çıkardı...

— Kimdi senin ev sahibin?

— Zahirerci Hasan efendi...

— Aaa, şimdi ayıp ettin! Onun gi-
bi merhametli adam az bulunur. Hiç
sanmam o kadar kira alsın senden.

— O kadar istiyor be kardeşim!
Resmen söyledi adam. «Atarın so-
kağa» dedi.

— İnanmam. Gidelim, ona da uğ-
rayalım bir kez. Ya bir yanlışlık
var, ya da sen konuşmasını bileme-
din...

Ev sahibine de gittik.

Ah şu benim karamsarlığımı!...

Meğer ne şeker adammış ev sahi-
bim de, ben anlamamışım. Bakın
şu işe siz. Adam bana «Kırayı yüz-
elli liraya indirelim» demiş, ben git-
mişim de nasıl anlamışım?!

— Acelesi de yok, dedi. Ne za-
man durumun düzelerse.

Güle oynaya dönüyoruz.

— Oh be! diyor. Şöyle derin
derin çekeyim: Ooo!... Dünya var-
mış be!... Biliyor musun İbrahim,
kendimi düste sanıyorum... Düş gö-
rüyorum sanki...

İbrahim, çın çın öten bir kahka-
ha atarak:

— Elbette düş görüyorsun koca
budala! dedi. Hiç böyle şeyler ger-
çek olur mu?!. Yuh enayi, nasıl da
yuttu! Akıllı bir adam olsan daha
bakkaldayken uyanırdın. Uyan artık
uyan! Nasıl, şiştin milii?!

Uyandım!

Gerçekten de yataktaydım. Melül
mahzun oturdum karyolanın ortası-
na. Hiç öyle İbrahim diye bir tanı-
dığım yoktu. Bakkal var, kasap var,
ev sahibi var... İbrahim yok! Fakat
şekli gözümün önünden gitmiyor, se-
si kulağımda çınlıyordu:

— ... Nasıl şiştin milii?!

Hem de nasıl!

Mecliste yine kavga çıktı. — Gazeteler —

— Şunlardaki mücadele azmini görün de utanın biraz!..

Arif onbaşının eli varmadı kahve terazisini tutmaya. Alishkındı o uykusuzluğa, yorgunluğa, ama kızı!... Kızını bir bilseydi ne olmuş, nereye gitmiş, kiminle kaçmış? Kafası allak bullaktı. Koskoca memleket, kime sorarsın, nerden ararsın?

Ocakçı umursuz:

— Bu kahve Hacı'nın, şu az şekerli aptal Memet'in... Hadi seni göreyim, dört saatla gel! diyordu.

Sanki şimdi ocakçının suratına ters ters bakacaktı da n'olacaktı? Adam değildi ki. Belli ki, her zaman olduğu gibi kavga aranıyordu. Sanki Arif onbaşı onunla kavga e. dermiş de...

Hacı'nın çok şekerlisini, Aptal Memet'in az şekerlisini verdikten sonra, bir ara Kel Hayri'nin yanına uğradı:

— Getirim mi çay? dedi.

— Heye, dedi Kel Hayri.

Kızının kaybolduğunu Hayri'ye söylemek istedi ama, lâfin neresinden başlayacağını kestiremedi.

«En iyisi çayı getirdiğim zaman a. çarım» dedi.

Kel Hayri:

— Bakıyorum çok yorgunsun, dedi.

— Heye Hayri ağa.

— Dur daha oğlum, bi mezer gazdık, orda gazmadık yer bırakmıyacıy ki.

— Ondan deel Hayri ağa.

— Hayrola?...

— Bizim giz...

— Eee?...

— Akşam eve gelmedi.

— Geçmişdir...

— Bilmiyorum ki kime geçtiğini?

— Bizim gibi adamın birine. Merak etme, çıkar gelirler... Şimdi sen onu söyle bakalım, bu ayın onyedisinde var mısın?

— Tabii varım... Hayatımız be Hayri ağa...

— Heye vallaha, hayatımız... Ben dün gece çok düşündüm. Hani, ilkin bir büyük ağaç vardı ya, onun altını gazsaydık çok iyi ederdik. Neyse, inşallah ayın onyedisinde...

Kahveye vardığında, çayları dizmişti ocakçı. Her birine, şu şunun, bu bunun diyordu. Arif onbaşı, kurulumuş bir makine gibi çay bardaklarını terazinin üzerine yerleştirdi... Hayri'nin oraya vardığında, terazide daha iki bardak çay vardı. Birini Hayri'ye verdi, birini de kendi içti oracıkta... Bambaşka bir kuvvet vardı su Kel Hayri'nin dükkânında. O dükkâna girdi miydi, tüm sıkın. tılarından kurtulmuş sayıyordu kendini. Acaba Mübeccel'in varlığını, Kel Hayri'de görüyor, onun için miydi, yoksa çil çil altınların Hayri'nin cebinde olduğunu düşündüğü için miydi, bilemiyordu. Bildiği bir şey varsa, rahatlıyordu insan bu eskilerin cirit attığı dükkânda.

Hayri:

— Üzülme bre herif, dedi. Nasıl olsa evlenecekti kızın, varsın böyle evlensin, ne çıkar... Hem heç millete de aldırma, şimdi sana bi gülen pezemengin yarın başına aynı şey gelse, öyle tabii garşılar ki, şaşan galın. Hem boşver insanlara, benim gibi yap... Bana da mahallede büyük altından gülenler çok oldu o Zekerîya için. Ben herifin yanında bit gadar gahyormuşum, hem de lhdıyarmışım... Avratsız gençmiş, elbette adam eliyen evinin içine böyle birini dikarsa, avrat ne halt etsin, göynü akarmış. Esas gırşına dizilecek olan ben boynuzluymuşum... Bi çıkıp getseymişim, mahalenin namısı gurtulmuş, neler neler. dedi durdular... Zannediyorlar namıs o gadar pahalı... Lan öyle ucuz ki bu zamanda namıs! Her şey bahallandı, namıs ucuzladı... Südüne bırakacan avradı südüne... Sen isdediğin gadar namıs pahalı de, bakan ki avrat senin o pahalı dediğin namısı, bi elmalı şekere satmış... Demem şu ki, gendi avratları sanki zemzemaen yıkanmış... Biz nelerini

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

biliyoruz nelerini amma, ah ulan şu ispiro, hatırımızda tutamıyoruz ki... Daha bundan bigaç gün evvel, sokağa bi girdim, ne görsem efendi, o yağlıkçının gızı, herif hacı ha, sona tesbih elinden heç düşmez, hacı hoca gonuşmaya başlayınca kimeseye lâf düşürmez, gızı pencerenin gapağını açmış, uzun boylu bir oğlannan öpüşüyor. Ben tabii almışım ispirotomu, yanlarına gadar vardım, oğlan çekilmek isder. gız bırakmaz, boşver, der, ona Kel Hayri derler, burnunun ucunu görmez... Dineldim, ulan bakdım essahdan görmüyorum, bi garaltı, belli ki oğlan, bi şeye sarılmış öper amma, pencerenin gapağını mı, yoksa yağlıkçının gızını mı? Şapırtısını duymasam vallaha garar veremiyecem... Daha fazla duramadım orada, yörtüdüm... Arkamdan Mübeccel lâfı falan ettiler ya, heç birini anlamadım. Sabah

hayâl mayal meseleyi avrada annadiym dedim, avrat da, ulan moruk, sen heç utanmadan onun bunun evini mi gözlen bu yaşdan sona, dedi. Lan avrat, dedim, ben burnumun ucunu bile görmüyorum, amma beni adamdan saymadıkları çok zoruma getti, keşke yangın var diye bağırıyaydım, dedim, nene gerek dedi. Ne garışın gızın malına, mal gendinin, can gendinin, sana bişi oldu mu?...

Aldırma aldırmaa...

Arif onbaşı boşu aldı... İçinden: «Heye ya, dedi. Gız kaçarken gelip de gendine haber verecek değildi ya. Herkesin gızı böyle kaçardı... Eyi de etti gızcağız, gurtardı datlı canını. Yoksa bizim ona tel duvak yapacağımız yoktu. Bakmışsın eyi birine kaçmıştır, belli olmaaz... Al. lah her yandan birden vurmaz bir insana. Solundan vururken sağından

sever, depesinden vururken ayağının altından çeker... Amma sözüm söz olsun, bi çıksın define, ulan başdan düğün yaparım be... Hem de o düğün salonunda da deel... Gocaman bir otele, yüzelli tane garson hizmet eden bir düğün. Sona, İsdanbıl'dan on dene dansöz, yirmi dene tırkücü... Dillere destan bir düğün... Sonra, damadına bir uzun guyruklu araba, gızına da on gatlı bir apartıman. Heye heye, yaparım vallaha... Onlara yapmayıp da kime yapacam?...

Saat ona doğru oğlu Rifat geldi kahveye. Çok heyecanlı, aynı zamanda çok da sabırsız görünüyor. Üstelik, daha havaların o kadar sıcak olmadığı bir zamanda buram buram terlemişti.

Arif onbaşı:

— Anan mı söylediydi? dedi.

— Yoo, neyi?

— Habarın yok mu?

— Yok...

— Gel şöyle!...

Oğlunu kahvenin kapısına doğru çekti. Kulağına yavaşça:

— Bacın kaçdı, dedi.

— Ne?

— Gece eve gelmedi...

— Ben de gelmedim...

— Seni boşver, erkeksin, amma bacın gelmedi.

— Kime kaçdı ki?

— Ne biliyim...

— İnşallah eyi birine kaçmıştır... Neyse, şey be baba...

— Ne var, sen niye böyle atlı goşdurur gibi geldin?

— Heç, accık para lâzım da baba...

— N'apacan parayı?

— Vallaha çok lâzım baba... Şey, ben iş buldum ha, çalışıyorum...

— Eyi, paçanı gurtar...

— Şeyde çalışıyorum, bir tiyatoda, çadır tiyatrosu amma, tamam, onun sonu artistlik... Hem ben çekirdekten yetiştiğim için gaparlarım beni beyaz perdeye... Beş lira veriyorlar. amma söyledim Şirzat âbiye, yedibuçuk yapacak... Bi görecen baba Şirzat âbiyi, vallaha öyle bi dede rolü yapıyor, den vallaha sahnedeki essahdan dede...

Şimdi Gençlik Günahı diye bir oyun oynuyoruk... Benim rolüm, bu dedenin torunuyum... Amma akıllı torunu, esas gençlik günahını işleyen büyük torunu, onu da Orhan âbi oynuyor...

Abooov baba, görecen Orhan âbiyi, bi giriş var sahneye, vallaha ben bile alışıyorum... İkiş de büyük sanatkar... Bana epeyce ders veriyorlar, şimdi sahnede heç bi zaman seyirciye arkayı dönmiyecen, sona seyircinin gözünün içine bakmıyacan, elini kolunu da fazla oynatmıyacan... Gündüzleri de matine yapıyoruz... Benim için diyorlar ki, sen ilerde bitirim olun diyorlar, beyaz perde senle iftihar eder diyorlar, benim gendime göre başga bi havam varmış...

— Ne havası?

— Bilmem vallaha öyle diyorlar... Bir de Kâmuran abla var, o da ikinci role çıkıyor. Amma o da sanatkar ha... Amma ben ona Kâmuran diyorum... Baba, bi on kâat versen yeter...

Arif onbaşı, elini önlüğün cebine saldı. Akşam alacağı onbeş liranın, on lirasını oğluna uzattı:

— Al oğlum... Beş lirasını da a-nana vereceğiz... Görür işini deel mi?

— Yaşsa baba... Şey, ben gidiyorum...

— Bacın?

— Bacım mı? Sen demedin mi eyi oğlanın biri diye.

— Dedim mi öyle bişe?

— Dedin ya baba...

— Öyledir belki...

— Eyvallah...

— Gütle gütle oğlum...

(Devamı var)

YENİ DERS YILINA BİR PARKER 45 İLE GİRİNİZ!

Temiz ve rahat bir yazıyı temin eden Parker 45 dolma kalem, okul ve evdeki yazı işlerinizde yorulmaz ve sadık bir dostunuz olacaktır. Özellikleri : kolaylıkla değişen vidalı uç takımı, arzuya göre kartuşlu veya pompalı kullanma imkânı, cazip renkler, bol ve ucuz yedek parça, son derece sağlam ve zarif.

DAHA İYİ YAZMAK İÇİN :
Solv-X ihtiva eden

PARKER SUPER Quink
mürekkebinizi kullanınız

PARKER 45

Parker 45 "Okul" çelik uçlu, 2 kartuşlu TL. 52.-
Parker 45 "Arrow" altın uçlu, 2 kartuşlu TL. 75.-

(İlâncılık : 3769 — 152)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş.

Yazısız

Problem

Bir baba, oğlunun halledemediği aritmetik problemini çözme-ye çalışıyordu. Çocuk:

- Sonucu bulacağımı zannediyor musun baba? diye sordu.
- Tabii bulacağım, dedi baba. Ama biraz uzun sürecek.
- Öyleyse, sen onu halledince-ye kadar ben bahçede oynayabili-ri miyim?

İhtisas meselesi

Tumarhane müdürü, bir köşe-ye çekilmiş kaşınmakta olan bir delinin yanına yaklaşıp sorar:

- Dikkat ettim, kaşınmak için hep bu köşeyi tercih ediyorsun, neden?...
- Deli, gururlu bir tavırla kar-şılık verir:
- Müdür bey, bu dünyada ka-şınmaya elverişli yerleri benden daha iyi bilen yoktur da ondan...

Hâtıra

Ölen samimi bir arkadaşının karısına başsağlığı için gitmişti. Söz arasında:

- Rahmetli kocanız aziz bir dostundu, dedi, bu dostluğumu-zun bir hâtırası olarak saklamak için, bıraktıklarından bir şey ver-menizi rica etsem...
- Kadın içini çekti:
- Rahmetli, benden başka bir şey bırakmadı ki...

Anket

Tanınmış bir mizah yazarına sormuşlar:

- Bir karı koca, bir odada mı yatmalı, yoksa ayrı ayrı odalar da mı?
- Yazarın cevabı hazırды:
- Hayır, bence ayrı ayrı şehir-lerde yatmalı...

Yazısız

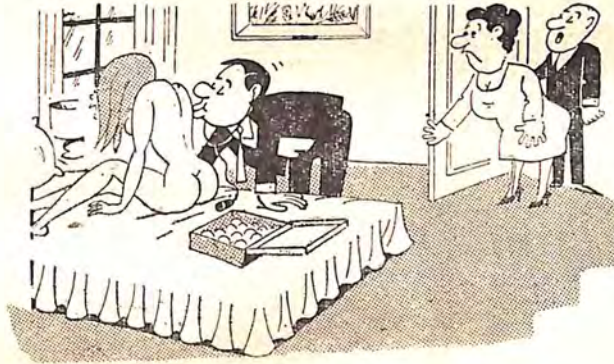
Alışkanlık

Bir boksör uykusuzluktan şikâyet ediyordu. Doktora gitti.
— Yattığınız zaman, bir, iki, üç, dört diye neden saymayı de-nemiyorsunuz? dedi doktor. Bu çok faydalı bir usuldür.
— İmkânsız bir şey bu benim için, diye boksör cevap verdi.
«Sekiz» e gelince, yataktan fırlıyorum.

Yamyamlar adasında

Batan bir gemiden kurtulan beş kişilik bir grup, vahşilerle meskûn bir adaya çıkmışlardı. Onları sevinçle karşılayan ada halkı arasında biraz İngilizce bilen birisi de yanlarına gelip konuşmaya başladı.
Biraz sonra iri yarı bir adam çıkageldi. Kazazedelerin teker ellerini, kollarını ve bacaklarını sıktı ve herbirini kucakla-yıp, tartar gibi havaya kaldırıp indirdi. Dudaklarında memnurluk ifade eden bir gülümseme vardı.

- Kazazedelerden birisi, biraz İngilizce bilen vahşiye sordu:
- Bu adam kimdir?... Adanızın protokol memuru mu?...
- Vahşi adam, cevap verdi:
- Hayır, bu zat ada hükümdarının gıda müfettişidir!...

— Doktor bey kızıma vantuz çekiyor!..

Hamlet

Bir İhtihanda, profesör öğren-ciye sordu:

- Hamlet'i kim yazdı?
- Ben yazmadım, diye cevap verdi öğrenci.

Profesör o akşam dostlarından birinin evinde yemeğe davetliydi. Sofrada, solunda oturan misafi-re:

- Bugün bir son sınıf öğren-cisine: «Hamlet'i kim yazdı?» di-ye sordum. O da bana: «Ben yaz-madım» cevabını verdi, diye gün-üzüğü olayı nakletti.

Profesörün solunda oturan za:

- Sahi o yazmamış mı? diye sordu.

Profesör, biraz kederli, bu se-fer sağında oturan davetliye, gün-

düz öğrenciye sorduğu soruyu, ondan aldığı cevabı ve solunda o-turan davetlinin karşılığını nak-letti.

Profesörün sağ yanında oturan davetli:

- O muydu yazan? diye sor-du.

Yemekten sonra profesör, ev sahibine yaklaşıp, öğrenciye sorduğu soruyu, ondan aldığı ce-vabı, sağ ve sol yanlarında otu-ran davetlilerin karşılıklarını nakletti. Ev sahibi onu dinledik-ten sonra:

- Neticede, onu kimin yazdığı asla anlaşılmayacak, diye başını salladı.

Tenzilât

Müşteri, garsona:

- Gazetelere verdiğiniz ilânlar. da büyük indirim yaptığınızı söy-lüyorsunuz, bakıyorum da fiyat-lar aynı...

— Efendim, bizim patron in-dirimi fiyatlarda değil, porsiyon-larda yaptı da...

Fırsat

Koca, karısına:

- Hizmetçi kızı niye hemen kovdun, ona son bir fırsat ver-meli idin!...

— Hayır, ne ona fırsat verece-ğim, ne de seni bu fırsattan is-tifade ettireceğim!...

Çalışıyormuş

Adam, kendisinden sadaka is-teyen dilenciye çıkışır:

- Dileneceğine, niye çalışmı-yorsun?

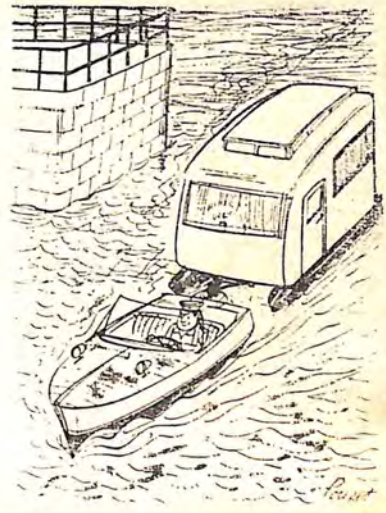
Dilenci aynı sertlikle cevap ve-rir:

- İşte çalışıyorum, oynamıyo-rum ya!...

Matem

Karısını yeni kaybeden adam, üzüntüyle bulvar lokantalarından birine girdi, ne emrettiğini so-ran garsona:

- Siyah birayla, siyah havyar getiriniz, dedi.

Yazısız

Sürpriz

Maskeli baloya davet edilen ak-şamcı, dostlarından birine sor-du:

- Herkesi şaşırtacak bir sürp-rizle davetlilerin karşısına çık-mak istiyorum. Bana yardım e-debilir misin?
- Elbette, dedi arkadaşı. Bu gece de ayık git!

Kaderdaşlar

Yol yapımında çalışan iki kü-rek mahkûmundan biri, diğerine sordu:

- Burada bulunuşunuzun se-bebi nedir?
- Dubois Bankasını dinamitle havaya uçurtmak... Ya sizin bu-rada bulunmanızın sebebi?...
- Dubois Bankasını sabotaj-dan koruyamamak!...

Sıra ile

Bir fille bir karınca kırdı ge-ziniyorlardı. Fil, iyi yürekli ol-duğundan, bir süre sonra yoru-lan karıncayı sırtına aldı. Bir sa-atlik gezintiden sonra, karınca:

- Ben artık dinlendim, her şey sırayla, şimdi de sen benim sır-tıma bin, dedi.

Unutmuş olmalı

Öleceğini sezen adam, hasta yatağında:

- Tanrım, diye mırıldandı, herkese bolluk bereket saçarken, bana karşı oldukça sıkı davran-dın. Ne başımı sokacak bir ev verdin, ne başımda bekleyecek bir evlat verdin, ne de dünyaya do-yacak bir ömür verdin!...

Derinden bir ses, hastaya ce-vap verdi:

- Şikâyetin nedir ey nankör! Sana herkesi canından bezdiren bir kaynana verdin ya!

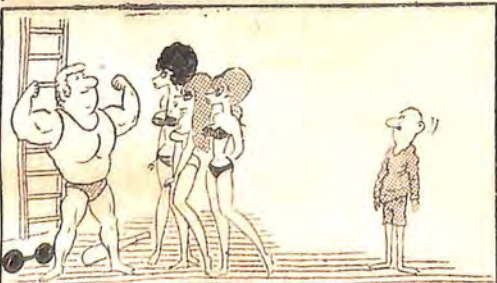
— Bir dakika... Binmeden ön-ce bugünkü yıldız falıma baka-yım!..

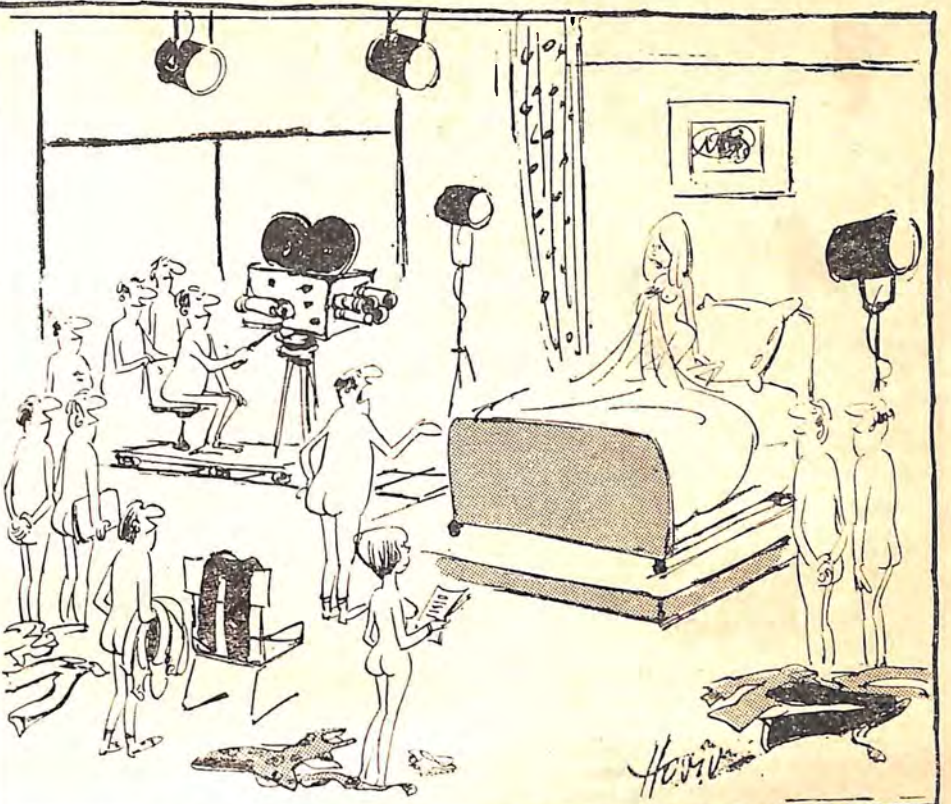
YAZISIZ

YAZISIZ

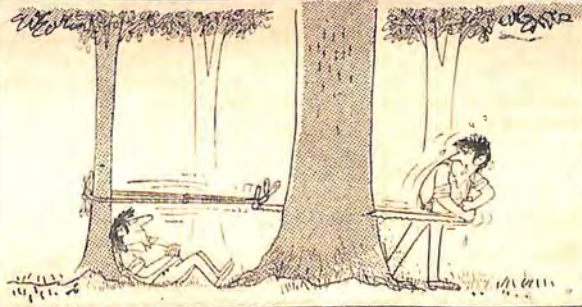
Dünya KARİKATÜRLERİ

-İŞTE BİZ DE SOYUNDUK... HADİ UTAN-
MAYI BİRAKIN ARTIK!...

-YAHU, BİZ SADECE FİLM DENE-
MESİ YAPIYORDUK!...

YAZISIZ

-AMAN, SIRTINIZA BİRŞEY GIYIN..
YOKSA ELİMDEN BİR KAZA ÇIKACAK!...

YAZISIZ

BÜYÜK YIL SONU ÇEKİLİŞİNDE:
bir defada

11
milyon
lira

tutarında ikramiyeler...

SİZE DE EN GÜZEL YUVA...
SİZE DE SERVET.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

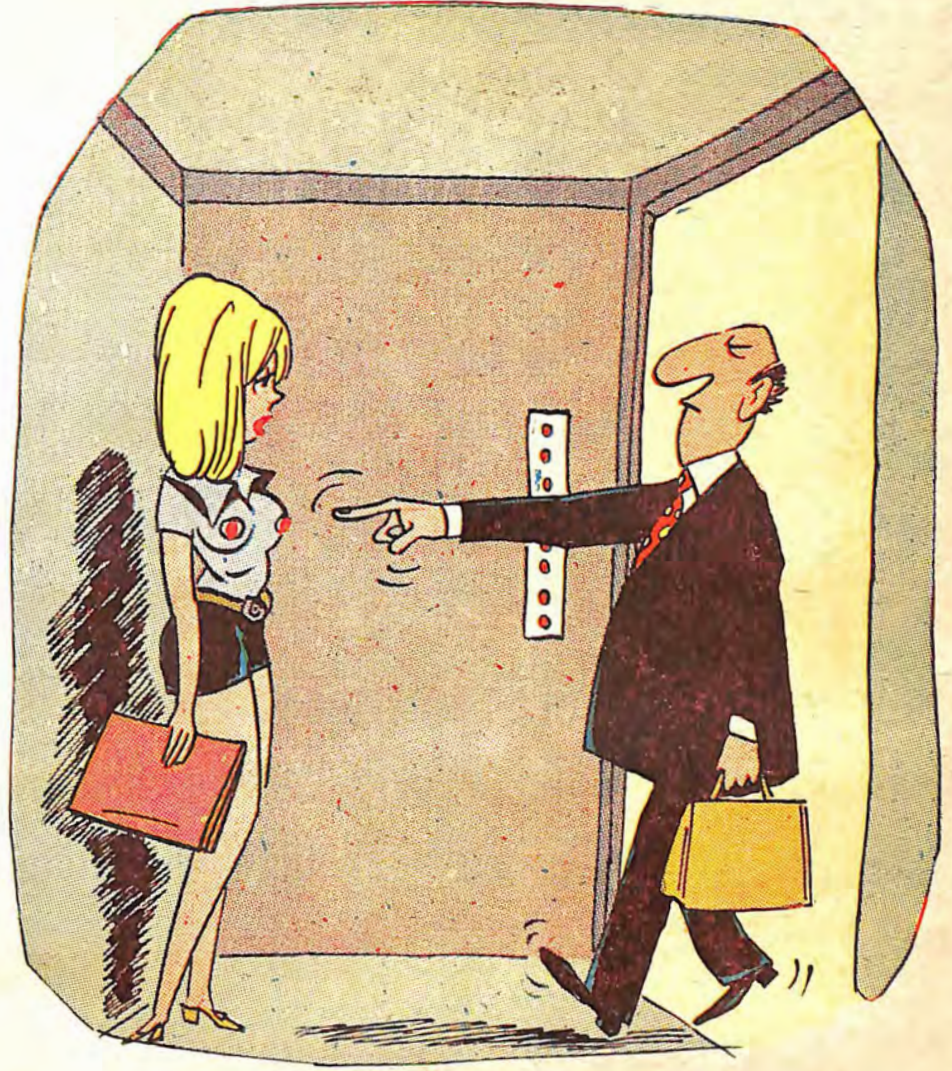
Y 685

(Reklâm Moran : 2846 — 153)

-NE DERSİN KARABAŞ BİR
DENEME AVI YAPALIM MI?

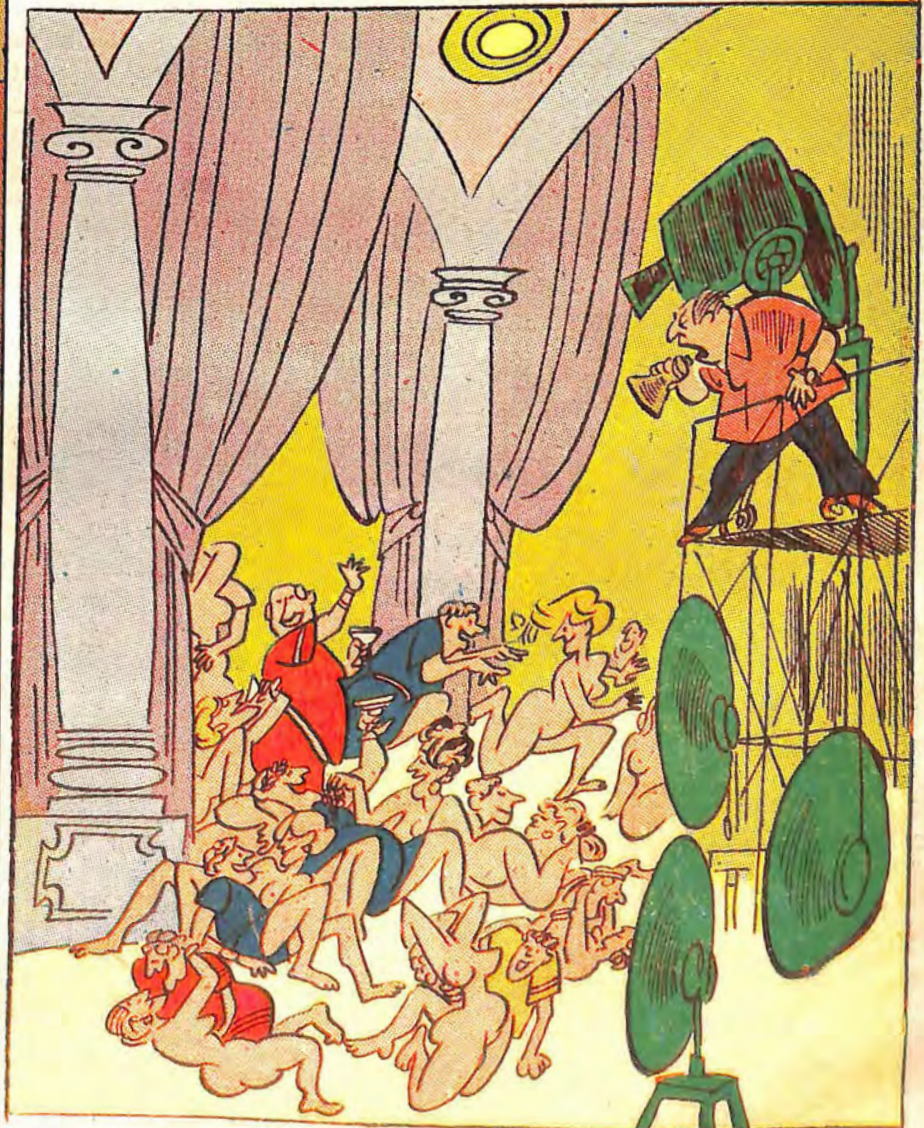
A
K
B
A
B
A

YAZISIZ

-NEREYE GİDECEĞİMİZİ SÖYLE DE ONA
GÖRE BİR KRAVAT TAKAYIM!

-OYUN BİTTİ DİYORUM SİZE, SAHNEYİ BOŞALTIN!